

treball

NÚM. 184 · SETEMBRE / OCTUBRE 2009 · PREU: 1,05€

CONTRA LA CRISI

+ Impostos als rics

+ Polítiques socials

— Pujades de l'IVA

ICV INICIA LES PRIMÀRIES

LA RESPOSTA D'ESQUERRES A LA CRISI MARCARÀ EL PERÍODE 2009-2010

El dissabte 3 d'octubre ICV va celebrar, en el centre Cívic del Besòs de Barcelona, el Consell Nacional. El Consell va servir per obrir el procés de primàries per escollir el nou o la nova cap de llista a les eleccions al Parlament de Catalunya.

En el marc del Consell Nacional es va debatre i aprovar la normativa per a la consulta interna per escollir el candidat o candidata d'Iniciativa per Catalunya Verds a les eleccions al Parlament de Catalunya. La presentació va anar a càrrec del vicepresident d'Organització, Lluís Moreno, que va destacar la necessitat que el conjunt de l'organització s'impliqui tant en el procés de recollida d'avals com en les votacions per escollir el nou candidat o candidata, per tal d'aconseguir un alts índex de participació i engrescar el conjunt dels adherits i les adherides.

Les primàries són un tret diferencial d'ICV respecte als altres partits catalans a l'hora d'escollir tant els seus candidats i candidates en les diferents conteses electorals com el president o presidenta de l'organització. En aquest procés hi podran prendre parts tots els adherits i les adherides, amics i amigues d'ICV i també els adherits i les adherides de Joves d'Esquerra Veda.

El període de presentació de candidatures es va obrir el passat 5 d'octubre i es tancarà el proper dijous 22 d'octubre. Per poder presentar-se es necessiten 50 avals de companys i companyes de l'organització.

Joan Saura, Joan Herrera i Laia Ortiz, el passat 3 d'octubre, en el Consell Nacional d'ICV

Foto: ACN

CALENDARI PROCÉS DE PRIMÀRIES:

- 3 d'octubre de 2009:
Aprovació pel Consell Nacional de la normativa i tancament del cens d'adherits i adherides i d'amics i amigues.
- Del 5 al 22 d'octubre de 2009:
presentació de candidats i candidates.
- 26 d'octubre de 2009:
La Comissió Executiva proclama els candidats i les candidates que participaran en el procés de consulta.
- Del 26 d'octubre a l'1 de novembre de 2009:
Discussió i votació electrònica.
- Del 2 al 19 de novembre de 2009:
Discussió i votació en urna.
- 19 de novembre de 2009:
Darrer dia per remetre actes d'escrutini a la Vicepresidència d'Organització.
- 21 de novembre de 2009:
Consell Nacional per fer escrutini dels resultats i proclamar el candidat o la candidata.

Un cop finalitzat el període de presentació d'avals es proclamaran els o les candidates i del 26 d'octubre al 19 de novembre s'organitzaran trobades amb les diferents organitzacions territorials per presentar la candidatura o candidatures. El període de votació s'allargarà del 19 al 26 de novembre. Fruit dels bons resultats en anteriors processos, enguany es posarà de nou en marxa el procés de votació electrònica a més de la votació presencial en urna.

El Consell Nacional també va servir per presentar i iniciar la discussió del document d'estratègia electoral d'ICV que haurà de marcar el full de ruta de l'organització, d'avui fins a les properes eleccions al Parlament de Catalunya. La presentació va anar a càrrec de Joan Saura, president d'ICV, que en la seva intervenció va destacar la necessitat que el document sigui debatut pel conjunt de l'organització, abans de la seva aprovació definitiva en el proper Consell Nacional del 21 de novembre.

Durant la seva presentació, Joan Saura va destacar els diferents punts clau del document i va analitzar l'actual situació política a Catalunya en el context de crisi econòmica i a l'espera de la sentència del Tribunal Constitucional, com els dos fets principals que marcaran l'agenda política d'aquests propers mesos.

Saura va destacar que cal construir el relat del que ha suposat el govern d'esquerres per a la transformació del país, capitalitzar tota l'obra de govern positiva, explicar les nostres discrepàncies i ressaltar quina ha estat l'empremta d'ICV en aquest anys al govern, amb exemples clars i concrets com la dessaladora del Prat com a símbol de la nova cultura de l'aigua, les càmeres a les comissaries o la reducció de més del 50% dels accidents mortals de trànsit, com a símbols de la política de seguretat d'esquerres endegada per ICV. Saura va destacar que Iniciativa per Catalunya Verds aposta per un govern d'esquerres que aposti per polítiques d'esquerres.

Finalment va remarcar la necessitat de centrar l'acció política d'ICV en la lluita contra la crisi i, alhora, aprofitar la precimera del Clima a Barcelona a principis de novembre i la Cimera a Copenhagen del proper més de desembre per explicar quines han estat les polítiques d'ICV en la lluita contra el canvi climàtic, quin són els nostres objectius després de la finalització del protocol de Kioto i explicar que la sortida de la crisi només es produirà a través d'un canvi de model productiu que passa per l'economia verda.

ICV VA ASSISTIR A LA CONCENTRACIÓ SINDICAL PER UN TREBALL DIGNE

El secretari general d'ICV, Joan Herrera, va encapçalar la delegació d'ICV que va assistir en nom de la formació ecosocialista a la concentració per un treball digne, convocada pels sindicats al centre de Barcelona. Herrera va estar acompanyat pel president del grup parlamentari, Jaume Bosch, per la portaveu del partit, Laia Ortiz, i per la diputada del grup parlamentari ecosocialista encarregada dels temes laborals, Laura Massana.

En la concentració, Herrera va fer un recordatori de les intencions que va mostrar el governador del Banc d'Espanya, Miguel Ángel Fernández Ordoñez, en la

seva compareixença en el Congrés dels Diputats on va demanar una vegada més una reforma laboral. Herrera el va qualificar de "portaveu de la dreta política" i va assegurar que la seva formació "estarà en contra i farà tot el possible per evitar una reforma laboral que només es vulgui centrar en l'abaratiment de l'acomiadament".

En aquest sentit, el secretari general ecosocialista va voler recordar les intencions de CiU de pactar una reforma laboral amb el PSOE abans de l'estiu i que gràcies al grup d'ICV en el Congrés dels Diputats es va poder evitar.

Ortiz, Massana, Bosch i Herrera van encapçalar la delegació d'ICV a la concentració

LLEI DE LA BIODIVERSITAT I EL PATRIMONI NATURAL

El govern d'esquerres, liderat pel Departament de Medi Ambient i Habitatge, aposta per preservar el patrimoni natural i avançar en la sostenibilitat de Catalunya.

Una de les riqueses més important que té Catalunya com a país, i que sovint no és prou reconeguda, és la seva biodiversitat natural. El patrimoni que ens ha estat llegat al llarg dels anys es caracteritza per una gran diversitat biològica, geològica i paisatgística on hi tenen lloc els processos ecològics necessaris fins i tot per al benestar humà. No obstant això, Catalunya no és aliena a la pèrdua progressiva de biodiversitat, resultat dels accelerats canvis socials i econòmics de les últimes dècades que estan provocant un esgotament dels recursos naturals i la desaparició, en molts casos irreversible, d'hàbitats i d'espècies de fauna i flora.

És cert que algunes espècies i determinats hàbitats s'han recuperat, gràcies a les mesures de conservació i de recuperació adoptades, però la comunitat científica alerta que els efectes del canvi climàtic augmentaran els riscos i la pressió a què ja es veuen sotmesos la diversitat biològica i el conjunt del patrimoni natural a Catalunya. És per aquesta raó que tots plegats tenim el deure de contribuir a la conservació d'aquest patrimoni. El govern català, a través del Departament de Medi Ambient i Habitatge, està ultimant l'avantprojecte de Llei de la Biodiversitat i el Patrimoni Natural.

El Departament de Medi Ambient i Habitatge està ultimant l'avantprojecte de Llei de la Biodiversitat i el Patrimoni Natural.

El 2010 serà l'Any Internacional de la Diversitat Biològica i el moment per al compliment de l'objectiu europeu de detenir la pèrdua de biodiversitat.

L'AVANTPROJECTE DE LLEI TÉ COM A OBJECTIUS:

- Defensar la prevalença de la protecció ambiental sobre l'ordenació territorial i urbanística.
- La integració dels requeriments de la conservació, l'ús sostenible, la millora i la restauració del patrimoni natural i la biodiversitat en les polítiques públiques.
- Garantir els principis de prevenció, precaució i solidaritat.

La voluntat d'aquesta normativa és garantir la conservació del patrimoni natural i l'ús sostenible dels seus components i la participació justa i equitativa de la comunitat en els seus beneficis i els costos que se'n deriven com a contribució al desenvolupament sostenible de Catalunya. L'avantprojecte, que s'espera que es pugui tramitar al Parlament en el decurs dels pròxims mesos, ha comptat, com no podia ser d'una altra manera, amb un important procés participatiu obert a tota la ciutadania. Un procés que ja es va endegar el 2005 amb unes jornades de reflexió, participació i debat sobre de la futura llei.

Ara, des de la Direcció General de Medi Natural, s'ha finalitzat aquest procés de participació amb la fase de consultes a entitats i associacions que han contribuït a enriquir i reforçar la política de conservació del medi natural. L'avantprojecte de llei ha tingut, però, des dels seus inicis uns principis irrenunciables, com ara defensar la prevalença de la protecció ambiental sobre l'ordenació territorial i urbanística, la integració dels requeriments de la conservació, l'ús sostenible, la millora i la restauració del patrimoni natural i la biodiversitat en les polítiques públiques, així com garantir els principis de prevenció, precaució i solidaritat.

D'aquesta manera, doncs, amb els objectius generals de la nova Llei de la Biodiversitat i del Patrimoni Natural s'hauran d'ampliar i actualitzar els objectius plantejats a l'anterior Llei del 1985 d'Espais Naturals donant una orientació global i integral quant a la protecció, la planificació i la gestió del medi natural a Catalunya, configurada com a servei públic de caràcter bàsic.

EL GOVERN D'ESQUERRES IMPULSA MESURES CONTRA LA CRISI

El govern d'esquerres ha aprovat dues importants mesures després de les vacances per mitigar els efectes de la crisi.

En primer lloc un augment substancial de la partida destinada a beques menjador de 15 milions d'euros, que ha passat dels 27,9 milions del curs 2008-2009 als 42,9 milions d'euros per a aquest curs. Aquest augment permetrà que 30.000 nens i nenes més obtinguin l'ajut de menjador.

En segon lloc, el govern d'esquerres ha impulsat l'acord de mesures per a l'ocupació juvenil a Catalunya 2009-2012, que té, entre d'altres objectius, reduir l'atur i la precarietat laboral juvenil en afavorir l'entrada dels joves al mercat de treball en plenitud de condicions i oportunitats, facilitar la seva permanència i progrés professional en el mercat laboral, afavorir les relacions entre l'àmbit formatiu i el mercat de treball, fomentar l'accés dels joves a la formació i incentivar la qualitat de la seva ocupació.

30.000 nous nens i nenes tindran accés a beques menjador.

200 milions d'€ per reduir l'atur i la precarietat juvenil.

L'acord és fruit del consens amb els agents socials i econòmics més representatius (Foment del Treball, Pimec, Avalot i Acció Jove), així com amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Es preveu que el govern destini al voltant de 200 milions d'euros durant el període 2009-2012 per desenvolupar unes 65 actuacions específiques per als joves d'entre 16 i 29 anys en el marc d'aquest acord.

EDITORIAL

NO TOTS NI TOTES SOM IGUALS

El darrer mes el debat ha estat marcat en bona mesura per l'escàndol del Palau de la Música. El cas Millet, per anomenar d'alguna manera el saqueig del Palau de la Música protagonitzat pel lladre confès Fèlix Millet, més enllà de les necessàries conseqüències legals per als implicats, comporta el risc que el conjunt de la societat catalana s'instal·li en el "tots són iguals".

En primer lloc, el cas ha fet emergir el costat més fosc d'un personatge que pertanyia a l'autoanomenada societat civil catalana, que ha utilitzat una institució com el Palau de la Música per al seu enriquiment personal. Lluny d'aquesta "societat", la veritable societat civil, dedica cada dia esforços a donar respostes socials a la crisi, a la defensa de la cultura catalana o a la protecció del medi ambient. La població catalana no hauria de permetre que tothom sigui posat en el mateix sac.

En segon lloc, les informacions aparegudes sobre els convenis entre el Palau i la Fundació Trias Fargas, la fundació de CDC, o el PI, d'Àngel Colom, per finançar les seves activitats han posat damunt la taula el debat sobre el finançament de partits. És raonable que una fundació que rep diners públics, després financi fundacions de partits polítics, mentre l'Orfeó Català tenia dificultats econòmiques? Al nostre entendre no, i és per aquest motiu que creiem que les organitzacions implicades haurien de retornar els diners. Tampoc ens sembla de rebut, que empreses privades, concretament constructores, financin fundacions de partits, com torna a ser el cas de la Fundació de CDC. Aquí de nou, tothom no és igual ja que ni ICV ni la Fundació Nous Horitzons reben donacions anònimes ni d'empreses privades. Hem de ser capaços de projectar la manera transparent i diferent de fet política d'ICV si no volem que la creixent desafecció política provocada per casos com aquests i el cas de corrupció del PP entre d'altres, arrossegui una part dels ciutadans i les ciutadanes a l'abstenció.

Finalment, l'actuació del jutge instructor del cas malauradament també ha demostrat que encara avui no tothom és igual davant la llei. És incompreensible que un lladre que ha desviat 10 milions d'euros trigui més de tres mesos a ser cridat a declarar pel jutge i que a dia d'avui no hagi ingressat a la presó de manera preventiva, tenint en compte el risc de fuga i d'interferència en la investigació. Actuacions com aquesta transmeten que dins la societat existeixen dues vares de mesurar, en funció de l'origen social de la persona que comet el delictes. Si volem una societat cohesionada, el jutges haurien de tenir present que és tan important l'aplicació estricta de la llei com la forma de fer-ho. I és que en la vida i en política, la forma és el fons.

treball

ANY 18 - NÚM. 184 - SETEMBRE / OCTUBRE 2009

DIRECTOR: David Cid

CONSELL DE REDACCIÓ:

Pep Altayó, David Cid, Sergi de Maya, Marc Giménez, Jesús Hernández, Gabriel Losada, Marta Martínez, Marta Ribas i Anna Sanz.

CORRECCIONS: Mercè Canals

MAQUETACIÓ: Enrique Esteve

FOTOS: Enrique Esteve i Departament de Comunicació d'ICV

COL·LABOREN EN AQUEST NÚMERO:

Laia Ortiz, Ernest Urtasun, ICV Barcelona, Jaume Bosch, ICV Terrassa, Salvador Milà, Dones amb Iniciativa, Pep Altayó i Jordi Guíllot

REDACCIÓ: Ciutat, 7 08002 Barcelona

TEL.: 93 301 06 12 FAX: 93 412 42 52

CORREU ELECTRÒNIC: treball@iniciativa.cat

WEB: <http://www.iniciativa.cat>

IMPRESSIÓ: Rotimprès

DIPÒSIT LEGAL: B-36.406.91

EDITA: Fundació Nous Horitzons (NIF: G-60193331)

Treball no es responsabilitza necessàriament de les opinions que expressen els articles signats

PER UN DEBAT SERÈ SOBRE L'IMPOST DE SUCCESSIONS. PROU DEMAGÒGIA

Laia Ortiz

Vicepresidenta d'ICV i diputada al Parlament de Catalunya

Aquests dies els impostos són al centre del debat polític i mediàtic. Aquesta no seria una mala notícia si no fos perquè el debat ha vingut marcat pels erràtics plantejaments del govern Zapatero, que impedeixen fer pedagogia des de l'esquerra sobre la necessitat d'avançar cap a una reforma fiscal més justa i solidària i ha permès a la dreta política, econòmica i mediàtica fer populisme fàcil amb les seves receptes de sempre.

Però a Catalunya l'amenaça de rebaixes fiscals també arriba. I des del punt de vista del sentit comú té una dimensió més perversa. Qui es podria imaginar que el debat de política general al Parlament dedicaria temps i titulars a parlar de l'Impost de Successions? Quan ens arriba la notícia de 531.000 aturats, amb l'augment dels risc d'exclusió social per a molts ciutadans i ciutadanes, i quan les finances de la Generalitat tenen serioses dificultats per abordar unes necessitats socials que creixen exponencialment, sembla ser que la màxima preocupació d'alguns sectors és la reducció de l'Impost de Successions. Un debat que s'ha escenificat amb massa dramatisme, en to populista i discursos poc rigorosos.

Per això crec que és important que des de l'esquerra no caiguem en la trampa i ens deixem portar, com alguns ja sembla que fan, per aquesta retòrica fàcil. Hem de saber explicar la necessitat de tenir un sistema fiscal just i fortament progressiu.

A Catalunya no tenim poder normatiu sobre gaires impostos directes. Incidim només sobre el tram autonòmic de l'IRPF i sobre l'Impost de Successions i Donacions. I són aquestes figures impositives, les directes, les que ens permeten redistribuir la riquesa en una societat desigual. Precisament davant la demagògia existent entorn a l'Impost de Successions i sobre la seva suposada injustícia, cal que desmuntem tòpics:

- És un impost que discrimina els catalans i les catalanes? L'ISD es va cedir a les CCAA l'any 2001. Algunes han apostat per suprimir-lo. Des de Catalunya no podem contribuir a la carrera de rebaixes fiscals. Si volem autogovern i poder tributari és per exercir-lo, tenir recursos i donar serveis públics i no per reduir la nostra capacitat fiscal. A més a més, el fet que Catalunya faci un esforç fiscal superior a altres CCAA ha estat fonamental per arribar a un bon acord de finançament, ja que és un dels criteris marcats per l'Estatut en el nou model de finançament.

- És un impost obsolet i que s'està eliminant arreu? No. El referent comparatiu de CiU i PP són CCAA com Madrid o València. Des d'ICV entenem que els referents els hem de trobar a Europa. Si volem polítiques socials amb estàndards europeus hem de tenir en compte que a la UE-15 la gran majoria dels països mantenen i preserven l'Impost de Successions.

- És un impost injust? Aquesta figura impositiva està gravant un increment gratuït de la renda o el patrimoni. És una renda guanyada sense esforç personal de qui la rep. Per tant, no penalitza el treball sinó que contribueix a reduir els efectes de l'herència en la perpetuació de desigualtats i, per tant, a millorar l'equitat entre els membres d'una mateixa generació.

- És un impost que afecta principalment les rendes mitjanes i baixes? No. Precisament és l'impost amb més capacitat redistributiva. Els estudis existents indiquen que el 40% de la recaptació provinent de l'Impost de Successions prové del tram de renda superior, és a dir, dels que reben més de 400.000 € i corresponen a menys del 2% de les liquidacions presentades.

Laia Ortiz, en roda de premsa a la seu d'ICV

- El Govern d'Entesa no ha fet res per millorar aquest impost? Des del 2003 s'han fet reformes parcials per contribuir a l'equitat en les successions. El 2007 es va fer un pas endavant i es va ampliar el límit de reducció per la transmissió de l'habitatge habitual del causant. Per tant, si s'hereta la vivenda habitual del pare/mare o fill/filla, valorada en menys de 500.000 € (de valor cadastral), s'està exempt de pagar successions. Aquest és el cas que afecta la gran majoria de la ciutadania i per tant, excepte en el cas d'habitatges de luxe, la gran majoria no es veuran afectats per l'impost.

- Cal reduir-lo per evitar que els ciutadans s'empadronin en altres CCAA? Les dades de recaptació demostren que els ingressos per l'Impost de Successions no han fluctuat segons la situació econòmica i han mantingut una tendència a l'alça. Es preveu que el 2009 la Generalitat ingressarà més de 900 milions d'€ en concepte d'ISD, que en un moment de caiguda important en la recaptació tributària són un element clau per mantenir la despesa social necessària en temps de crisi.

En tot cas, cal abordar una harmonització a nivell estatal i combatre el frau, una qüestió pendent en la política fiscal a Espanya i també aquí a Catalunya.

Per això cal exigir un debat serè i rigorós. Abans d'abordar qualsevol reforma cal avaluar l'impacte de les que ja s'han fet. No tanquem la porta a introduir retocs però sempre per preservar-lo, mantenir-lo i millorar la seva progressivitat. Això pot voler dir augmentar algunes exempcions, millorar els correctors de parentiu i de patrimoni preexistent, però també pot significar l'augment per a aquells que més reben.

De tota manera, ens hauria de fer reflexionar el fet que en plena crisi econòmica des de la dreta i alguns sectors que s'anomenen d'esquerra es posi damunt la taula l'eliminació d'un impost que penalitza els privilegis de l'herència.

El que toca des de l'esquerra és fer pedagogia i resistència. Els impostos són la base de la construcció dels estats. Són una inversió de present i de futur. Si volem un país avançat, modern i equitatiu això significa invertir (contribuir) en aquest país que volem. El patriotisme es demostra així. Alguns, que s'ho facin mirar...T

Pre-Cimera del Clima. Barcelona

SEMINARI: UN PAS DE GEGANT CAP A UN FUTUR D'ENERGIA RENOVABLE

4 de novembre, 13h. -15h. / Fira Gran Via

Organitza:

nous
horitzons
fundació

HEINRICH BÖLL STIFTUNG

Col·labora:

habla
mos
deeuropa
www.hablamosedeuropa.es

L'ESTIU AMB LA MENOR SINISTRALITAT DELS DARRERS 10 ANYS CATALUNYA, AL CAPDAVANT DE LA SEGURETAT VIÀRIA A EUROPA

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, Joan Saura, va explicar en roda de premsa que en relació a l'estiu de l'any 2000 els accidents mortals han disminuït un 61,7%; la reducció més elevada des que es tenen dades d'accidentalitat a Catalunya, ara fa 10 anys.

Saura va atribuir aquesta disminució de la sinistralitat a un canvi de conscienciació per part de la població en matèria de seguretat viària. "Els conductors són els principals responsables de la reducció de la mortalitat a les nostres carreteres" va assegurar.

Altres factors que va citar Saura com a causants de la disminució de la sinistralitat són les polítiques de seguretat viària engegades pel Servei Català de Trànsit. "La formació que, des de l'escola, es dona als nostres nens i nenes, les campanyes de conscienciació que impulsem i les mesures encaminades a fer que els conductors respectin els límits de velocitat establerts". En aquest sentit, va agrair la feina que dia a dia realitzen els Mossos d'Esquadra a les nostres carreteres (aquest estiu han fet més de 19.000 controls a la nostra xarxa viària) i també l'esforç dels tècnics del Servei Català de Trànsit que han impulsat a Catalunya mesures innovadores que han permès que cada cop sigui menor el nombre de vides perdudes al volant. També han estat efectives la implantació del permís per punts i la reforma del Codi Penal.

Tot i les dades positives, el conseller va advertir: "No podem ser triomfalistes. La lluita contra la sinistralitat no es pot abandonar mai".

El conseller d'Interior també va explicar que en el període comprès entre l'1 de gener i el 13 de setembre ja s'ha superat l'objectiu fixat per la Unió Europea (UE) de reduir les víctimes mortals fins al 50% respecte l'any 2000, ja que la reducció en aquest període és del 55%. Saura també va anunciar que hi ha hagut una tendència a la baixa de la sinistralitat entre els joves, atès que s'ha produït una disminució del 17% dels morts en la franja d'edat compresa entre els 15 i els 29 anys, respecte a l'any anterior. Les víctimes menors de 30 anys s'han reduït un 78% l'estiu del 2009 respecte el del 2000. Les polítiques d'educació, informació i fermesa sancionadora estan provocant que les noves generacions estiguin molt més conscienciades i tinguin uns índexs de sinistralitat cada cop més baixos.

Joan Saura i Josep Pérez Moya, abans de començar la roda de premsa

Foto: Eva Guillaumet

Pel que fa a la sinistralitat entre els motoristes, Saura va afirmar: "També estem satisfets dels fruits que han donat les mesures que hem aplicat els darrers dos anys, ja que aquest estiu la davallada de víctimes mortals ha estat del 37'5%, i ha passat de les 16 de l'estiu 2008 a les 10 del 2009".

Tot i la tendència a la baixa de la sinistralitat i les bones dades d'aquest estiu, Saura va destacar que "és la nostra feina mantenir-nos alerta i continuar treballant perquè cada cop siguin menys les vides que es perden a les nostres carreteres". Lluny de donar un missatge triomfalista el que cal traslladar a la ciutadania és el nostre convenciment que encara ens queda molta feina a fer i que un dels punts en què encara hem de millorar molt és en la velocitat. Encara són molts els accidents que es produeixen per aquesta causa de manera directa o com a factor concurrent. Així doncs, els xocs frontals i la sortida de via suposen el 69'6% dels accidents mortals d'aquest estiu i en aquests tipus d'accident la velocitat és un factor concurrent.

D'altra banda, el director del Servei Català de Trànsit, Josep Pérez Moya, va manifestar que el fet que l'excés de velocitat vagi associat a l'accidentalitat demostra que encara tenim una línia de treball en què aprofundir.

Per últim, destacar l'increment del més 7% de la mobilitat que s'ha produït els caps de setmana del mes d'agost, un fet que pensem que pot estar relacionat amb

el fet que aquest estiu molts ciutadans han fet sortides curtes de cap de setmana, enlloc de fer estades més llargues fora de casa.

Segons Saura, les polítiques de Trànsit del Govern d'Esquerres simbolitzen la revolució dels petits gestos, que provoquen grans canvis. Una revolució de la vida quotidiana que no té marxa enrere i que s'estén per tot Europa. La cultura de la velocitat i de l'agressivitat està sent substituïda per la cultura d'una conducció més tranquil·la i segura. Un canvi de xip en què les normes de circulació no són una imposició o un càstig, sinó la garantia del dret de tothom a moure's amb llibertat i amb seguretat. Perquè tots nosaltres podem ser víctimes, però també tots nosaltres som part de la solució.

La gestió del trànsit impulsada per ICV en el Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació és una aportació al model més general de la nova mobilitat sostenible, dins del qual s'inscriu. Aquest model ha de permetre reduir el trànsit de vehicles privats per carretera, donant prioritat al ferrocarril i una xarxa de transport públic potent i eficient, compatible amb les exigències i necessitats de la ciutadania. I també ha de permetre aplicar noves mesures, com la implantació del carril bus-VAO (bus i vehicles d'alta ocupació), que ja està començant. En paraules del mateix conseller Joan Saura, Catalunya es mereix una mobilitat segura, solidària i sostenible, que ens permeti arribar a temps i, sobretot, que ens permeti arribar.†

En relació a l'estiu passat, hi ha hagut un 20% menys de mortalitat a les carreteres catalanes.

La mortalitat a les carreteres catalanes s'ha reduït un 60% des del 2000.

S'ha superat l'objectiu fixat per la UE de reduir un 50% els morts en accidents de trànsit.

Des de 2003, hi ha hagut 326 morts menys a les carreteres catalanes.

Catalunya se situa al mateix nivell que els 5 països líders europeus en la reducció de la mortalitat viària.

JOSEP PÉREZ MOYA REP LA MEDALLA D'ARGENT DE BARCELONA

L'aplicació de noves mesures per reduir la sinistralitat a les carreteres i la contaminació a l'àrea metropolitana de Barcelona han servit al director del Servei Català del Trànsit, el pratenc Josep Pérez Moya, per rebre la Medalla d'Argent de Barcelona.

Entre les mesures valorades, destaquen la reducció de la velocitat fins als 80 km/h a determinades vies d'accés a Barcelona i l'aplicació de la velocitat variable en funció de la congestió i la pol·lució.

Es tracta d'un guardó que el consistori de la capital catalana ha atorgat, en el Saló de Cent, a diverses persones relacionades amb la seguretat.†

EL GOVERN D'ESQUERRES IMPULSA UN HOMENATGE ALS REPRESALIATS

El Memorial Democràtic organitzarà un acte d'homenatge als represaliats, que tindrà lloc el 14 d'octubre, a les 21:00 h. al Palau Sant Jordi.

"Poètiques de resistència, somnis de llibertat" és un homenatge als nostres conciutadans, dones i homes, que van lluitar contra la dictadura franquista i per la democràcia i els drets nacionals de Catalunya, molts dels quals en van pagar un preu ben alt: anys de presó, tortura, repressió, persecució i fins i tot la mort.

Josep M. Pou, Lluís Homar, Juan Diego, Juan Echanove, Julieta Serrano, Mercè Sampietro, Joan Manuel Serrat, Francesc Pi de la Serra i l'Orfeo Català ens recordaran alguns dels poemes i les cançons que en boca del poble van esdevenir lemes i himnes d'aquell combat.†

ICV SITUA LA CRISI EN EL CENTRE DEL DEBAT AL PARLAMENT

INICIATIVA EVITA LA SUPRESSIÓ DE L'IMPOST DE SUCCESSIONS

Els passats 30 de setembre i 1 i 2 d'octubre es va celebrar al Parlament de Catalunya el darrer debat de política general. La intervenció en nom del grup parlamentari d'ICV-EUiA va anar a càrrec del seu president, Jaume Bosch, i va girar al voltant de les propostes d'esquerres per sortir de la crisi.

En la seva intervenció en el ple del Parlament el president del grup parlamentari d'ICV-EUiA, Jaume Bosch, va reclamar utilitzar la política fiscal com a "instrument per sortir de la crisi". "És una forma legítima d'obtenir més recursos públics per aconseguir més equitat social", va afirmar Bosch en el marc de la seva intervenció, alhora que va apostar clarament per "incrementar els impostos a les rendes més altes i no a les classes mitjanes i a les menys afavorides", precisament "amb l'objectiu que siguin les rendes altes, que s'han beneficiat tant i tant dels anys de bonança econòmica, les que ara contribueixin a què les administracions puguin ajudar els sectors socials que més ho necessiten".

En aquesta mateixa línia, Bosch va assenyalar que encara "continua pendent l'exigència de responsabilitats als qui des del sector financer són els principals culpables de la crisi".

Jaume Bosch:
"Cal incrementar els impostos a les rendes més altes i no a les classes mitjanes i a les menys afavorides".

"Continua pendent l'exigència de responsabilitats als qui des del sector financer són els principals culpables de la crisi".

"CiU té una visió carrinclona de les infraestructures, basada en innecessàries obres faraòniques com el transvasament del Roine".

Jaume Bosch, el dia 30 de setembre, durant el debat de política general

Foto: ACN

"No hi hagut càstig i encara es discuteix si cal limitar els ingressos i la forma de funcionar dels grans dirigents de la banca", va afegir Bosch, que va posar com a exemple negatiu l'alt directiu del Banc Bilbao-Biscaia que cobrarà més de tres milions d'euros cada any com a pensió de jubilació.

El president del grup ecosocialista a la Cambra catalana va enumerar com a exemples de les conseqüències socials que té la crisi el fet que els ajuntaments "han vist augmentar de forma considerable les persones que precisen ajuts, o que tan sols cal apropar-se als supermercat de determinades zones per veure persones que esperen que llencin els aliments sobrants, o constatar que hi ha famílies que subsisteixen gràcies a les minses pensions dels pares ja jubilats perquè els fills adults s'han quedat sense feina".

Per això, Bosch va qualificar de "més necessari que mai dotar de recursos econòmics els ajuntaments", ja que segons el president del grup ecosocialista "són la primera línia d'actuació davant els efectes socials de la crisi". En aquest sentit, Bosch va advertir que la seva formació "no considerarà que estem sortint de la crisi fins que no es torni a recuperar la creació de llocs de treball".

En la part final de la seva intervenció centrada en la crisi econòmica, Bosch va apostar per un canvi de model productiu que "ha d'afectar la visió tradicional ja superada que ha confós infraestructures exclusivament amb carreteres per al transport privat". El diputat ecosocialista va acusar CiU de tenir una "visió carrinclona de les infraestructures, basada en innecessàries obres faraòniques com el transvasament del Roine o un quart cinturó pensat en motivacions que res tenen a veure amb les necessitats de mobilitat de la ciutadania del Vallès Occidental, del Vallès Oriental o del Baix Llobregat".

Quant al context de l'esclat sobre l'afer del Palau de la Música i la implicació de Fèlix Millet com a responsable de malversació de diners que eren destinats al finançament d'aquesta entitat cultural, Bosch va afirmar que "el pitjor que li pot passar a un país que està vivint una greu crisi econòmica, que comporta sacrificis per a la major part de la societat, és l'esclat d'uns fets com els que afecten el Palau de la Música". Per això, el diputat ecosocialista va expressar que espera que la justícia "arribi fins al final en la depuració de responsabilitats d'uns fets delictius gravíssims".

ICV CRITICA ELS QUI VOLEN ENTERRAR L'ESTATUT

El president d'ICV-EUiA al Parlament de Catalunya, Jaume Bosch, en la seva intervenció en el debat de política general va criticar tots aquells que volen enterrar l'Estatut i donen per segura una sentència contrària del Tribunal Constitucional, al mateix temps que va insistir en la constitucionalitat del text. "És un greu error que algun sector polític català ja tingui pràcticament preparades les pancartes per enterrar l'Estatut", va declarar fent referència a les reaccions d'ERC i CiU.

Sobre el futur de l'Estatut, Bosch va destacar que "forma part d'una visió equivocada el qui creu que per avançar més ràpid en l'autogovern és necessari que tot vagi malament", en comptes de valorar positivament el que s'ha aconseguit. El dirigent ecosocialista va denunciar també que els responsables del recurs de l'Estatut són el PP i el Defensor del Poble, motiu pel qual va tornar a demanar als partits que no pactin amb el PP, ni a la Generalitat ni al govern.

EL PARLAMENT APROVA RESOLUCIONS CONTRA LA CRISI I LA DEFENSA DE L'AUTOGOVERN

En el marc del debat de política general, el Parlament va aprovar un seguit de resolucions. A continuació en fem un extracte i destaquem especialment aquelles que són fruit de les aportacions del grup parlamentari d'ICV-EUiA.

Una Catalunya preparada per afrontar la crisi

El debat de política general va estar especialment centrat en la crisi econòmica i en les estratègies i mesures per sortir-ne i pal·liar-ne les conseqüències. Des del grup parlamentari d'ICV-EUiA es va fer especial èmfasi en la necessitat de no donar per acabada la crisi fins que els símptomes de recuperació arribin també a les xifres d'atur i a la situació econòmica de les famílies i en l'oportunitat de transformar el model productiu català.

En la resolució aprovada s'evidencia el compromís del govern a què ningú quedi enrere com a conseqüència de la crisi i a reforçar l'Estat del Benestar.

Per fer-ho possible el govern compta, entre d'altres, amb instruments com l'Acord Estratègic o l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil, la potenciació de l'ICF, l'impuls al diàleg econòmic i social, el manteniment de la política d'austeritat. Compromisos que el Parlament ha ratificat.

Finalment es va rebutjar la supressió de l'impost de successions com reclamava CiU i PP.

Desplegament de l'Estatut d'Autonomia

En aquesta resolució el Parlament reconeix el lideratge del govern en les negociacions amb l'Estat, que han dut a l'aprovació d'un nou model estable de finançament que desenvolupa els preceptes que s'estableixen en l'Estatut i comporta un canvi significatiu respecte al model anterior.

El Parlament també expressa la seva més ferma convicció en la constitucionalitat i legitimitat de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 2006 i reitera la seva voluntat de continuar defensant-lo i d'exigir el seu compliment i insta a respectar la voluntat popular expressada en el referèndum del 2006. El Parlament també dona el seu ple suport al president i al govern de la Generalitat en el lideratge de la defensa del text estatutari en el procés obert davant el Tribunal Constitucional i els encoratja a continuar en la línia de màxima fermesa i màxima unitat en la defensa de l'Estatut i la millora de l'autogovern de Catalunya i en el compliment dels compromisos que conté l'Estatut, com a pacte polític entre la Generalitat i l'Estat.

ZAPATERO ÉS CONDESCENDENT AMB ELS RICS

ICV REBUTJA LA REFORMA FISCAL DEL GOVERN DE L'ESTAT

El passat 26 de setembre el govern de l'Estat va presentar els Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 2010, que inclouen l'anunciada reforma fiscal que el president havia estat presentant sense concrecions durant els mesos d'estiu.

El diputat d'ICV, Joan Herrera, durant una intervenció al Congrés de Diputats

Foto: Ana Arámbol

La ministra d'Economia, Elena Salgado, va presentar la proposta de reforma fiscal, que lluny de servir per contribuir a redistribuir la riquesa i fer que els rics i els poderosos siguin els qui contribueixin més, la sortida de la crisi afectarà de manera directa les classes mitjanes i les classes populars. En aquest sentit la pujada de l'IVA és especialment injusta amb els aturats i aturades i els treballadors i treballadores, ja que reduirà en major mesura la seva capacitat adquisitiva. Aquesta mesura no és raonable, especialment en temps de crisi, i no és d'esquerres.

El president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, s'ha passat mesos anunciant una reforma fiscal que reclamaria un esforç més gran als qui més tenen.

La proposta ha estat una decepció per a ICV ja que la pujada de la pressió fiscal és condescendent amb els poderosos i els rics. El govern ha renunciat a augmentar la contribució de les rendes més altes i a resoldre situacions clarament injustes, com la tributació dels futbolistes d'elit o de les SICAV, el "xiringuito dels rics" per pagar només un 1% i evadir impostos.

ICV descarta el sí als Pressupostos Generals de l'Estat sense una reorientació a fons en matèria fiscal. La desorientació de la política econòmica del president del govern ha arribat fins a límits insostenibles, ja que una part important de la recaptació es destinarà a reduir el dèficit i no a polítiques socials com havia anunciat de manera reiterada el president.

LA PROPOSTA FISCAL D'ICV

- **Augmentar la fiscalitat sobre les rendes més altes** (aquelles que superen els 7.000 euros mensuals).
- **Augmentar l'IVA només sobre els productes de luxe** (iots, cotxes de gran cilindrada, joies...).
- **Crear nous impostos ambientals**, no per recaptar més sinó perquè qui contamina pagui i per avançar en el canvi de model productiu (per exemple: impost de circulació en funció del que contamina el cotxe, energia nuclear, bosses de plàstic...).
- **Augmentar la fiscalitat sobre les SICAV**, el xiringuito dels rics per evadir impostos.
- **Augmentar la tributació que paguen els futbolistes d'elit, que és la mateixa que la d'un mestre.**
- **Lluitar contra el frau fiscal i l'evasió d'impostos cap a paradisos fiscals.**
- **Alhora, ICV reclama al govern un compromís amb Catalunya.** Per això els Pressupostos Generals han de donar compliment a la resolució sobre Rodalies que va aprovar el Parlament de Catalunya en el debat de política general, amb més infraestructures i material mòbil i la línia Puigcerdà-Barcelona.

EL GOVERN LIMITA L'AVORTAMENT LLIURE I GRATUÏT A LES 14 SETMANES DE GESTACIÓ I NO EL DESPENALITZA

ICV i Dones amb Iniciativa lamenten que el projecte de "Llei de salut sexual i reproductiva i interrupció voluntària de l'embaràs" presentat pel govern afegixi nous supòsits de criminalitat en el Codi Penal en lloc de despenalitzar l'avortament.

La llei limita l'avortament lliure i gratuït fins a les 14 setmanes d'embaràs. Aquest termini és insuficient i no dóna una resposta adequada a la situació d'indefensió actual. Segons dades recents, deixaria fora 9.000 dones cada any, precisament les que estan en situació de major vulnerabilitat i amb menys recursos per afrontar aquesta situació.

ICV i Dones amb Iniciativa també han criticat que el contingut de la llei no es correspongui amb el títol de la mateixa, ja que el text no garanteix l'obligatorietat de l'educació sexual ni la seva integració com a assignatura curricular i adaptada a cada grup d'edat.

Es valora positivament, entre d'altres aspectes, que les menors majors de 16 anys no hagin de comptar amb l'autorització dels progenitors per interrompre la gestació.

ICV exigirem que l'avortament surti del Codi Penal i una llei que, en el seu conjunt, garanteixi que les dones puguin decidir lliurement sobre el seu propi cos.

ICV RECLAMA UN GIR DEL GOVERN ZAPATERO EN LA LLEI D'IMMIGRACIÓ

El portaveu ecosocialista al Congrés va lamentar que l'Executiu espanyol augmenti l'estada de les persones immigrades en centres d'Internament de 40 a 60 dies i també dificulti el reagrupament familiar i l'empadronament.

ICV va presentar una esmena a la totalitat a la Llei d'Estrangeria perquè suposa un retrocés en drets fonamentals, complica el reagrupament familiar i dificulta la cohesió social i la feina dels ajuntaments, alhora que afegix restriccions pel que fa a garantir l'escolarització no obligatòria, el padró i també el tracte amb menors, que són tractats com a irregulars, fet que vulnera la Convenció pels Drets de la Infància de les NNUU.

El nou redactat de la Llei d'Estrangeria permet empadronar-se només els residents, de manera que només els qui tenen residència legal es podran empadronar.

La Llei fa un pas enrere en tot el que es refereix a garantia de drets perquè és una llei pensada per pactar amb el PP però no està pensada des del realisme de la immigració que tenim avui en dia a l'Estat espanyol i té un enfocament bàsicament policial.

Finalment, Joan Herrera va lamentar que la nova Llei d'Estrangeria amplii l'estada en els centres d'Internament per a estrangers fins a 60 dies, no inclogui la creació d'un comitè de garanties que vetlli pels drets dels internats per una simple falta administrativa, ni la creació de jutjats específics que vetllin per les persones internades, així com la regulació per llei orgànica d'una pràctica que representa la privació de llibertat com a conseqüència d'una falta administrativa.

ICV REBUTJA LA SUPRESSIÓ DE L'IMPOST DE SUCCESSIONS PER A LES GRANS FORTUNES

Joan Herrera, va rebutjar la supressió de l'impost de successions que CiU va plantejar en el Congrés dels Diputats. Herrera va acusar CiU de cometre una greu irresponsabilitat en portar aquesta proposta al Congrés i va recordar als nacionalistes que aquest impost és de recaptació directa per a les Comunitats Autònomes i que, per tant, Catalunya en té plenes competències.

El portaveu ecosocialista a la Cambra espanyola va emplaçar la federació nacionalista a què si volen treure l'impost ho facin i vagin a les properes eleccions catalanes dient que la prioritat no està en l'educació sinó que està en reduir més de 700 milions la recaptació al voltant de les successions i les donacions. Amb tot, Herrera va replicar al diputat de CiU, Josep Sánchez, que ICV estaria d'acord en modificar-lo però com ho estem fent a Catalunya on no estem d'acord en eliminar-lo per a les grans fortunes.

Herrera va recriminar a CiU d'amagar darrere el discurs de les classes mitjanes l'atreviment d'aquells que volen que en època de crisi els qui més tenen no paguin més sinó que, fins i tot, paguin menys. Herrera va recordar que avui la majoria de països, tots aquells que no han practicat una política neocon com la de l'administració Bush, mantenen l'impost de successions; aquest sentit va citar Alemanya, França, Regne Unit, Àustria, Bèlgica com a alguns d'aquests països.

El Congrés va rebutjar amb els vots d'IU-ICV, PSOE, UPN, UPyD i BNG la proposició de CiU per la supressió de l'impost de successions a Catalunya. La proposta de la federació nacionalista va rebre el vot positiu de CiU, ERC i PP.

El resultat de la votació va ser de 172 en contra per 162 vots a favor.

ELS VERDS EUROPEUS LIDEREN L'OPOSICIÓ A BARROSO

EL PSOE VOTA A FAVOR DE LA SEVA CANDIDATURA

El grup parlamentari al qual pertany ICV és el més gran dels que van votar en bloc en contra de la seva reelecció com a president de la Comissió Europea. Durao Barroso, darrer polític en actiu de la foto de les Azores, va ser escollit president de la Comissió gràcies al suport dels conservadors i lliberals europeus.

El passat 16 de setembre va tenir lloc al ple d'Estrasburg la votació del Parlament Europeu a la candidatura de José Manuel Durao Barroso com a president de la Comissió Europea, càrrec al qual optava a la reelecció. L'elecció d'aquesta data, anterior a la del referèndum irlandès per a la ratificació del Tractat de Lisboa, és força significativa ja que d'entrar en vigor, les condicions per a l'aprovació del president de l'Executiu per part del Parlament canvien. Segons el vigent Tractat de Niça només cal una majoria parlamentària simple, mentre que el nou text requeriria una majoria absoluta i per tant és més exigent. Les presses del candidat a la reelecció i les pressions d'aquest als governs dels estats membres i a la Mesa de l'Eurocambra per tal que la seva ratificació parlamentària es produís abans del referèndum irlandès, més enllà dels dubtes que genera pel que fa a les formes, denota també la inseguretat del propi candidat com a president de la Comissió sortint.

El mateix Barroso era conscient que per poder tenir suficient legitimitat -i fins i tot evitar traves legals derivades d'una elecció de l'Executiu comunitari segons dos tractats diferents (Barroso segons Niça i la resta de la Comissió amb el presumible de Lisboa)- calia que també complís la condició estipulada en les disposicions d'aquest darrer. D'aquí que dedicés un esforç titànic a buscar una majoria absoluta que, a priori, no tenia ni molt menys garantida. I a tenor dels resultats de la votació del ple del Parlament

aquests dubtes sobre la manca d'un suport ampli estaven justificats, ja que si es tenen en compte els criteris de Lisboa, el resultat de l'elecció va ser força ajustat. Així, amb l'actual composició de 736 escons (amb el nou Tractat en serien 751), la meitat més u de la majoria absoluta requeriria 369 vots favorables; el resultat va ser de 382 vots a favor, 219 en contra i 117 abstencions. Per tant, un marge mínim de 13 vots, que va ser possible en part gràcies al suport públic inestimable del govern espanyol i més directament dels vots a favor dels eurodiputats i les eurodiputades del PSOE, que es van desmarcar de la consigna del seu grup parlamentari, que havia acordat abstenir-se.

A banda del seu propi partit -el PPE, que és el grup majoritari a l'Eurocambra-, l'exprimer ministre portuguès també va rebre el suport del nou grup liderat pels conservadors britànics i de la gran majoria del grup liberal. En canvi, va ser rebutjat tant pel grup Verds/ALE com per l'Esquerra Unitària. Aquests sentits de vot són lògics, atès el caire inequívocament neoliberal de la darrera Comissió liderada per Barroso. L'abstenció dels socialistes europeus denota una renúncia implícita a exercir d'oposició ferma a la dreta europea -un clar símptoma és que ni tan sols presentessin un candidat alternatiu a Barroso-, al mateix temps que el posicionament favorable dels socialistes espanyols en aquesta votació els situa en les posicions més conservadores dintre de la família socialdemòcrata europea.

El grup Verds/ALE serà el principal grup de l'oposició de la segona Comissió Barroso.

L'abstenció dels socialistes europeus denota una renúncia implícita a exercir d'oposició ferma a la dreta europea.

La conclusió que podem extreure, per tant, d'aquesta votació del Parlament Europeu al president de la Comissió és que l'única alternativa creïble a la dreta europea és l'esquerra verda. Així, el grup Verds/ALE, quart grup parlamentari quant a nombre d'escons i del qual Raül Romeva és vicepresident, queda com a principal grup de l'oposició de la segona Comissió Barroso a l'Eurocambra i per extensió com al capdavanter del pol alternatiu a la dreta a la UE.

LA CREIXENT POLARITZACIÓ DE LA POLÍTICA ALEMANYA

Ernest Urtasun
Responsable de Relacions
Internacionals d'ICV

Alemanya estarà governada per la dreta en els propers quatre anys. Un període que inicia una època, de ben segur, carregada de retrocessos socials si fem cas del programa que els liberals de l'FDP es proposen tirar endavant: abaratar l'acomodament, reduir els impostos de societats, de la renda i de successions. Un programa antisocial en la pitjor època per la que travessa l'economia alemanya, amb una caiguda del 5% del PIB el 2009, i que pot retardar la recuperació en aquest país i a tota Europa si els liberals aconsegueixen, com pretenen, retirar prematurament els plans d'estímul.

També està anunciada la intenció de la CDU i de l'FDP de retirar el pla de tancament de les nuclears i allargar el seu cicle vital, tirant així per terra una de les grans conquestes ambientals del govern roig-verd. No hem d'oblidar que darrera la imatge aparentment tecnòcrata de Merkel s'amaga una política profundament conservadora, que va donar suport a la guerra d'Iraq i que, sense cap mena de dubte, abraçarà les propostes dels liberals.

Males notícies també per a l'accés de Turquia a la UE, ja que formaran govern els dos únics partits alemanys que s'oposen a l'entrada dels turcs a la Unió. Cal esperar un gir d'Alemanya en matèria de política exterior cap a més atlantisme, més suport a l'OTAN i una major pressió per un ràpid retorn a la disciplina fiscal a la UE.

Amb tot, l'SDP haurà d'obrir una seriosa reflexió sobre el perquè dels seus resultats. L'haver abraçat una agenda econòmica i social profundament neoliberal: recordem que el programa de reformes conegut com a Agenda 2010 i la reforma del mercat laboral coneguda com a Hartz 4, cognom del cap de personal de la Volkswagen, el van allunyar definitivament de la seva tradicional base sindical, que, o bé va marxar cap a l'esfera de Die Linke, o bé va marxar a l'abstenció (per primera vegada en aquestes eleccions IG Metal, el gran sindicat del metall alemany, no ha demanat obertament el vot per l'SPD). Els socialdemòcrates han desfigurat en els darrers anys la seva identitat i han erosionat la seva base social i tot això pocs anys abans de què tots els principis neoliberals que van abraçar a partir de l'Agenda 2010 s'enfoncessin amb la greu crisi financera de la tardor de 2008.

La pujada de Die Linke és, sense cap mena de dubte, una de les bones notícies de la nit. Lafontaine, que en pocs anys ha passat de ser el ministre més pragmàtic del govern Schröder a liderar la seva dissidència, ha sabut liderar magistralment el projecte, amb un gran prestigi entre la base sindical alemanya, i ha aconseguit per primer cop que l'esquerra de l'SPD obtingués excel·lents resultats a Alemanya Occidental. El desastre de la missió occidental a Afganistan ha ajudat també als bons resultats. L'efecte més important de l'aparició de Die Linke, però, és haver girat cap a l'esquerra tot el centre polític del país.

El resultat dels Verds alemanys és una de les altres poques notícies positives de la jornada electoral. La candidatura encapçalada per l'exministre de Medi Ambient i ideòleg de l'apagada nuclear alemanya, Jürgen Trittin, ha obtingut dos punts més, fins al 10,7%, i 68 diputats.

Els Verds han anat guanyant progressivament hegemonia entre la classe mitjana, una hegemonia molt centrada en els valors de l'ecologia, la llibertat individual i la cohesió social a partir de l'acollida de la immigració (els resultats a barris majoritàriament d'immigració, com Kreuzberg a Berlín, segueixen sent espectaculars).

Amb tot, el procés més rellevant dels darrers vint anys a Alemanya és l'avenç imparabile de la polarització política i el retrocés del "Mitte", el gran centre ocupat pels dos grans partits (o Volkspartei), la CDU i l'SPD, que no han parat de retrocedir en els darrers vint anys. Les enquestes dels dies posteriors mostren com 710.000 vots de l'SPD han anat a parar als Verds, 780.000 a Die Linke i 1,6 milions a l'abstenció. De la mateixa manera, la CDU ha expulsat 1,1 milions de vots cap al FDP. Merkel ha guanyat les eleccions, però també perdent vots.

Això obre en els propers anys un escenari polític completament nou al país, menys consensual i amb un debat ideològic molt més accentuat; nou període que estarà molt marcat per un eix esquerra-dreta molt més clarament definit.

Dins d'aquest escenari el més urgent ara, sens dubte, és articular una oposició contundent a l'agenda antisocial i antiambiental del proper govern. Això ha de passar per la superació del bloqueig actual en el que es troben les relacions entre Die Linke, Els Verds i l'SPD, superació que ha de començar per l'establiment d'acords per part del conjunt de l'esquerra en tots els àmbits institucionals on sigui possible, començant pels estats de Turigen, Saarland i Brandenburg, on la formació de governs d'esquerres allà sí és possible.

Joan Saura i Jürgen Trittin, l'any 2006, en una roda de premsa a la seu d'ICV

RAMON CAMATS

REGIDOR D'ICV-EUIA A LLEIDA

Ramon Camats i Guàrdia, té 46 anys. Des de l'1 de setembre torna a ser regidor a la Paeria de Lleida i ara, a més, n'és el portaveu del grup municipal. Camats substitueix en aquest càrrec Mercè Rivadulla, que es jubila.

“EL REpte D'ICV A LLEIDA ÉS NO ABAIXAR EL LLISTÓ”

| Entrevista **Marta Ribas**

Com es viu això de rellevar algú com la Mercè Rivadulla?

Com una gran responsabilitat. La Mercè tenia molta experiència, adquirida arreu, mentre que jo sóc relativament nou: només quatre anys de regidor d'Educació en l'anterior legislatura i gens d'experiència a l'oposició. En qualsevol cas, el repte és no abaixar el llistó, com s'acostuma a dir. Compto, és clar, amb els seus consells i intuïció per als casos de dubte i incertesa.

Hi haurà canvis importants o serà continuïtat de la feina feta?

No hi haurà canvis significatius més enllà dels deguts als estils personals de cadascú. Francament, penso que la feina que s'ha fet està ben feta i jo mateix, llevat de matisos de forma i ordre, no hauria pas actuat altrament que com ho ha fet la meva predecessora.

En Ramon Camats és professor de Filosofia i de Processos Educatius a la Universitat de Lleida. Com es combina aquesta feina amb la de polític?

Amb algunes dificultats. En aquests moments faig poques classes -unes cinc a la setmana-, però amb les reunions i tot plegat, sovint em coincideixen amb alguns actes de l'Ajuntament o alguna comissió. De moment, m'ho vaig combinant canviant d'hora alguna classe. Penso, amb tot, que és important mantenir el contacte amb la que sempre ha estat la meva feina. Tinc sempre present que sóc un professor que, ara, es dedica a la política.

Com plantegeu aquests dos anys d'oposició fins a les pròximes eleccions municipals?

Com a una tasca de control exhaustiu de l'acció de govern. El grup socialista disposa de majoria absoluta i no hi ha res a fer per impedir que imposin les seves prioritats: ho han fet ja en arraconar molts principis que a l'anterior legislatura havíem aconseguit fer entrar en el pacte de govern; posem per cas l'èmfasi en la recollida selectiva de residus, l'ampliació del carril bici dins del Pla de Mobilitat Sostenible de la ciutat, etc. En els dos anys que portem de legislatura només ha estat possible introduir matisos en els pressupostos pel que fa a la despesa social a la ciutat. I tot plegat s'ha aconseguit en apel·lar a principis comuns dels dos partits que, en el seu cas, tendeixen a oblidar o menystenir.

Quins són els vostres principals camps de batalla per als pròxims mesos?

Aconseguir, per exemple, que el govern municipal no es limiti a la via punitiva pel que fa al treball sexual. L'únic que han aconseguit fins ara és centrifugar els espais on es practica. Insistiré fins on faci falta perquè s'implementin les mesures socials que es van pactar en el seu moment. En un altre ordre de coses, tenim un problema greu amb la variant sud de la ciutat, que el govern s'entesta -sense cap raó objectiva- a fer passar per l'Horta de Lleida, un espai natural i de producció agrària que val la pena conservar. Encara una tercera cosa: existeix un pacte social per la ciutadania, signat amb els sindicats de la ciutat, que inclou múltiples aspectes de l'acció municipal, sistemàticament incomplert. En la mesura que moltes de les seves propostes coincideixen completament amb les nostres com a partit, caldrà vetllar pel seu compliment.

I l'objectiu principal de cara a les pròximes municipals?

De moment, només un: fer una bona acció d'oposició que faci encara més visible el fet que existeixen alternatives millors a moltes accions que es plantegen.

ACTE D'HOMENATGE A MERCÈ RIVADULLA

El passat mes de juliol es va organitzar a Lleida un acte d'homenatge a Mercè Rivadulla, que va comptar amb una important participació d'afiliats i amics d'ICV. També hi van assistir el vicepresident d'Organització del partit, Lluís Moreno, i el portaveu del grup d'ICV a la Diputació de Barcelona, Arnau Funes.

El dinar es va celebrar a l'Hotel Zenit de Lleida, en un saló reservat, el mateix dia del comiat de la Mercè Rivadulla de la seva tasca de regidora a l'Ajuntament de Lleida. En l'acte hi van participar una seixantena de comensals.

Després de diversos parlaments, es va cloure l'acte amb un regal per part de la militància d'una figura de ceràmica de l'artista lleidatana Monti Mateu, retrat autèntic i molt ben aconseguit de la Mercè Rivadulla, i unes cançons dedicades a la figura de l'exregidora per part del bariton **Marc Rius**, membre també d'ICV a Lleida.

ARGA SENTÍS, CAP DE LLISTA PER TARRAGONA A LES MUNICIPALS

El passat 6 d'octubre es va presentar la nova cap de llista d'ICV per Tarragona, Arga Sentís. L'acte va servir per tancar el procés de primàries que l'organització tarragonina havia impulsat amb la voluntat d'implicar el conjunt dels adherits i les adherides en aquest procés.

En l'acte, que es va celebrar a la Sala de Graus de la Facultat de Jurídiques, hi van intervenir el president de l'agrupació local, Josep Sementé, la vicepresidenta d'ICV, Hortènsia Grau, i el secretari general d'ICV, Joan Herrera, el qual va manifestar que "avui Tarragona té moltes ganes que les coses canviïn, però que malauradament no estan canviant tant com a la gent d'esquerrers li agradaria". Per això, Herrera va recordar que la gent d'ICV a Tarragona està treballant molt bé i va reivindicar "la necessitat que ICV tingui una forta presència a l'ajuntament". En aquest sentit, el dirigent ecosocialista va qualificar d'anòmala la situació del govern actual a la ciutat i va declarar que "ICV ha estat molts anys a l'ajuntament de Tarragona i ICV tornarà a estar a l'ajuntament de Tarragona".

Per la seva banda, Arga Sentís es va mostrar molt il·lusionada i es va sumar a l'opinió del secretari general de què "el canvi que hi va haver a l'ajuntament, amb el temps no s'ha traduït en un canvi de model de ciutat i es fa patent que falta una veu veritablement d'esquerrers i que defensí les nostres polítiques".

En la seva intervenció, la nova candidata va presentar el projecte de ciutat d'ICV Tarragona, centrat en les polítiques socials i en la mobilitat sostenible amb una aposta decidida pel transport públic.

CERDANYOLA, PARLEM AMB TU

davant més de 350 persones que omplien de gom a gom el Casal de l'Esport, Antoni Morral, alcalde de Cerdanyola va exposar el passat 7 d'octubre quin era l'estat del compliment del pla de mandat i quins són els camins que ICV-EUIA ha de seguir per superar la inestabilitat política de Cerdanyola.

L'alcalde va destacar que una altra de les dificultats afegides ha estat la situació de crisi econòmica. A Cerdanyola el nombre de persones aturades s'ha doblat en un any i hi ha hagut empreses que han tancat o que han iniciat EROs: Zobebe, Sugranyes, Riviere, Sogefi...".

Aquesta situació de dificultat econòmica requereix, en opinió de Morral, dues coses. En primer lloc, abordar uns pressupostos difícils, i en segon lloc, requereix un govern fort, cohesionat, unit i estable. "I això amb CiU, i concretament amb Consol Pla, no ha estat possible".

Morral no va voler desviar l'acte del seu sentit original, que era el de fer un repàs del pla de mandat, i va assegurar que l'actual full de ruta ve del passat mandat.

La recuperació del riu Sec a través del projecte Urban, l'Hospital Ernest Lluch, els museus de Can Domènech i Ca n'Oliver, el Parc de l'Alba, la reforma de l'Escola Municipal La Sínia, la remodelació del mercat de Les Fontetes, el Servei d'Atenció a les Dones, la descontaminació de sòls afectats per la presència d'amiant, o l'aposta per posar remei a l'abocador de Can Planas, van ser alguns dels projectes que Morral va destacar que s'han iniciat o acabat en aquest mandat.

Morral va assegurar que amb tots aquests projectes, que poden fer de Cerdanyola una ciutat modèlica, es requereix un govern que no vagi amb el fre de mà posat, "i hem anat amb el fre de mà per l'actitud dels nostres socis de govern".

REVOLUCIONS QUOTIDIANES

GOMÀ OBRE UN DIÀLEG PER ELABORAR ELS COMPROMISOS D'ICV-EUiA

El Centre Artesà Tradicionari es va omplir el passat 14 de setembre per escoltar la conferència del president del grup municipal d'ICV-EUiA a l'Ajuntament de Barcelona, Ricard Gomà, titulada "Revolucions quotidianes. Diàlegs amb Barcelona". Aquest acte va suposar el tret de sortida a un procés obert de construcció participativa de la proposta política de la coalició a la ciutat de Barcelona.

ICV Barcelona

Davant d'un auditori de més de dues-centes persones, Gomà va explicar que el programa electoral de la coalició de cara a les eleccions del 2011 "serà el fruit de donar veu a un gran nombre d'agents socials que participen en el dia a dia de la ciutat i que comparteixen, amb la seva tasca en cadascun dels diferents àmbits d'acció, l'objectiu de transformar, amb petites revolucions, la vida quotidiana de les persones".

En aquest sentit, durant la conferència van participar representants de deu entitats de la ciutat que, en petits vídeos, van plantejar a Gomà preguntes sobre els seus àmbits d'acció, com la lluita contra la crisi, les polítiques de promoció de l'accés a l'habitatge, el model urbanístic i de mobilitat de Barcelona, l'acció social municipal o l'educació.

Així, durant la conferència de Ricard Gomà, van intervenir Joan Carles Gallego, de CCOO de Catalunya; Fina Rubio, de la Fundació SURT; Montserrat Payès, mestra d'una escola pública de l'Eixample; Ada Colau, de l'Observatori DESC; Albert Recio, de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB); Ricard Riol, de l'Associació per a la Promoció del Transport Públic (PTP); Jaume Delclòs, de l'Associació Catalana d'Enginyers sense Fronteres; Mònica Salas, de la Coordinadora d'entitats de la Sagrada Família; Pau González, del Consell de la Joventut d'Horta-Guinardó, i Francesc Tubau, de la Plataforma Aturem la Guerra.

Segons Gomà, "es tractava de generar un espai de reflexió participativa, pluralista, a l'entorn de la Barcelona que somiem i per la qual treballem dia a dia; amb els seus problemes i, sobretot, les seves energies de transformació, expressades des del compromís de persones i entitats. Volíem que fos, d'alguna manera, el punt d'arrencada d'un procés de diàleg obert, a múltiples bandes, entre tothom qui vulgui aportar els seus punts de vista per dibuixar un horitzó col·lectiu d'il·lusions. Il·lusions al voltant d'una Barcelona que estimem i ens agrada, però que la volem també diferent i millor".

Durant la conferència, el president del grup municipal a l'Ajuntament de Barcelona va renovar el "compromís de situar la lluita contra la crisi com a màxima prioritat política", però va insistir en la necessitat "d'anar més enllà i avançar en la construcció de la Barcelona inclusiva, ecològica i solidària que defensem des d'ICV-EUiA".

Ricard Gomà, en un moment de la conferència Foto: ICV Barcelona

Perquè això sigui possible, no només s'han de desenvolupar més polítiques socials i ambientals, sinó que aquest repte ha d'impregnar el conjunt de l'acció de govern i també en el model urbanístic, segons Gomà. "Més que promoure dos ecobarris, el que cal és que fem una eco-ciutat barri a barri, tot incorporant els criteris de sostenibilitat social i ambiental en cadascun dels projectes de desenvolupament urbà", va explicar.

Gomà va fer especial èmfasi en què "la petjada d'esquerres" s'ha de fer notar en el desenvolupament urbanístic de Barcelona, "amb espais salvats de la voracitat immobiliària", i va recordar el posicionament d'ICV-EUiA en contra del projecte actual de requalificació del Mini Estadi, que prioritza els beneficis del FC Barcelona per sobre de les necessitats dels veïns de Les Corts.

El programa electoral de la coalició de cara a les eleccions del 2011 "serà el fruit de donar veu a un gran nombre d'agents socials que participen en el dia a dia de la ciutat".

Gomà va situar la lluita contra la crisi com a "màxima prioritat política", però va insistir en la necessitat "d'anar més enllà i avançar en la construcció de la Barcelona inclusiva, ecològica i solidària que defensem des d'ICV-EUiA".

Gomà va declarar que "no neguem l'existència de problemes a la ciutat, però no compartim en absolut la diagnosi que Barcelona té un espai públic completament degradat; el que cal és reforçar el diàleg i l'acció comunitària".

El Centre Artesà Tradicionari es va omplir de militants i simpatitzants d'ICV per escoltar Gomà

Foto: ICV Barcelona

També va destacar la importància de les operacions de regeneració social urbana, com les que s'han donat al Raval; en aquest sentit, Gomà va defensar una Ciutat Vella que "s'ha mantingut integradora, encara que això molesti i fins i tot hi hagi sectors que no vegin bé que al centre encara hi residixin classes populars". Respecte les darreres polèmiques sobre l'ús de l'espai públic, Gomà va declarar que "no neguem l'existència de problemes a la ciutat, però no compartim en absolut la diagnosi que Barcelona té un espai públic completament degradat; el que cal és reforçar el diàleg i l'acció comunitària".

Pel que fa a la sostenibilitat, el president del grup municipal d'ICV-EUiA considera que "a Barcelona som referents a nivell internacional pel nostre compromís mediambiental, però també hem de treballar per millorar l'ecologisme de la quotidianitat".

"Per exemple, hem de treballar per conscienciar la ciutadania en temes energètics, com ja ho hem fet amb el tema de l'aigua. Durant la sequera els barcelonins i barcelonines hem après a reduir el nostre consum i hem après que no cal consumir més per viure millor. El repte ara és aconseguir traslladar aquesta conscienciació a l'àmbit energètic".

"També hem de continuar treballant per millorar la mobilitat sostenible, sobretot en els accessos, amb més trens i el desplegament de carris bus VAO (per a vehicles d'alta ocupació). Tenim un bon model de mobilitat interna però hem de reduir els 1,3 milions de cotxes que entren i surten de la ciutat; i ha de quedar clar que això és incompatible amb noves infraestructures viàries", va afirmar.

AUTODETERMINACIÓ NO ÉS (TAN SOLS) INDEPENDÈNCIA

EL DRET A DECIDIR ÉS PODER TRIAR ENTRE DIFERENTS ALTERNATIVES

El president del grup parlamentari d'ICV-EUiA i president de la Fundació Nous Horitzons, **Jaume Bosch**, valora el debat al voltant de les consultes populars sobre la independència i el dret a l'autodeterminació.

Jaume Bosch
President del grup ICV-EUiA al Parlament de Catalunya

La celebració amb normalitat de la consulta d'Arenys de Munt ha de ser vista com a positiva des d'una perspectiva democràtica. Cal destacar l'actitud del Departament d'Interior, que va saber assegurar la tranquil·litat malgrat la provocadora manifestació de Falange. Aquesta actuació contrasta amb l'equivocada i desproporcionada intervenció del govern central.

Els resultats de la consulta (quinze punts menys de participació que en el referèndum de l'Estatut, que llavors tothom va considerar molt baixa) han demostrat el que ja sabíem: una part de la població catalana (entre el dotze i el vint per cent segons les enquestes) desitja que Catalunya sigui un estat independent. Al nostre país aquest fet es viu amb una normalitat que contrasta amb la urticària que provoca a Madrid. Alhora, molta gent és conscient de la utilització partidista de la qüestió: les CUP per desgastar ERC; Esquerra per desgastar CiU; i Convergència per desgastar el govern.

EN RECORD D'ANTONIO CASAS

ICV Terrassa

El passat 11 de setembre ens deixava el company Antonio Casas, a l'edat de 92 anys. L'Antonio ha lluitat i ha somiat des de ben jove i fins al darrer moment de la seva vida i ha format part d'aquelles generacions d'homes i dones que han dedicat bona part de la seva vida a pensar en els altres. Va lluitar activament en la defensa de la República i va patir la posterior repressió del feixisme. Des de la seva arribada a Terrassa va mostrar el seu compromís en la defensa dels drets dels treballadors, malgrat les detencions, tortures, consells de guerra i empresonaments. Els preparatius per a la concessió de la merescuda Medalla de la Ciutat a l'Antonio Casas, el 2001, van revifar les energies ciutadanes interessades en la recuperació de la memòria democràtica a Terrassa.

En el seu comiat eren moltes les sensacions i les paraules que ens venien al cap per definir-lo: proximitat, generositat, solidaritat, coherència, ètica, tolerància, compromís, llibertat, valentia, justícia, igualtat, democràcia, esquerra, dignitat. Això ja diu molt del nostre amic i company Casas, de la seva capacitat per generar simpatia, respecte i confiança al seu entorn, i per això la seva família i els seus amics, la gent del PSUC, de CCOO i d'ICV, ens podem sentir orgullosos i contents d'haver compartit amb l'Antonio una part del seu somni.

Antonio Casas

ICV defensa el dret a l'autodeterminació. Aquest dret comporta reconèixer la capacitat de Catalunya de decidir el seu futur sense cap limitació. Però també significa poder optar entre diverses alternatives: que Catalunya sigui una simple regió, que continuï com a comunitat autònoma, que disposi d'un estat propi amb una relació federal o confederal amb l'Estat espanyol o que esdevingui un estat independent. La població hauria de poder analitzar i debatre les diverses alternatives amb llibertat d'expressió per a totes. A Escòcia s'estudia la possibilitat de posar a votació no dues opcions sinó tres: continuïtat de l'actual autonomia, un augment considerable de l'autogovern o la independència.

Des d'algunes plataformes es contraposa autodeterminació a l'Estatut. És contradictori que qui diu defensar el dret a decidir no accepti el resultat de la darrera vegada en què el poble català ha exercit aquest dret en el referèndum del 2006. Estatut i autodeterminació no són vies contraposades. Es pot defensar l'Estatut i el seu desplegament com a prioritat actual i apostar alhora pel dret de Catalunya a exercir en un futur l'autodeterminació. I es pot fer des de la valoració positiva de l'increment d'autogovern que l'Estatut i el nou acord de finançament suposen. No cal veure-ho tot malament i fomentar la frustració pensant que així s'avançarà més ràpid.

El catalanisme sempre s'ha basat en la defensa de la cohesió social i en l'afirmació de Catalunya com un sol poble. Tota opció de futur ha de tenir molt present si enforteix o afebleix aquesta cohesió i més davant la greu

crisi econòmica que vivim. Si tothom, començant pels promotors de les consultes, sap que la participació i els resultats a les grans ciutats i a l'àrea metropolitana de Barcelona serien ben diferents dels d'Arenys de Munt, no podríem definir com s'avança col·lectivament en l'autogovern des de la màxima unitat política i social sense perdre una part de la nostra societat pel camí?

EN PEP MANTÉ: LA FORMA DIFERENT DE SER D'ESQUERRES!

Salvador Milà
Diputat d'ICV al Parlament de Catalunya

El passat 20 d'agost va morir als 66 anys el company Pep Manté. Mataroní, advocat laboralista, fundador del "Col·lectiu Ronda" i adherit a ICV des dels primers temps de la nova formació política, de la qual va ser president de l'agrupació a Mataró entre els anys 1995 i 2000. Candidat en diverses eleccions municipals i representant del nostre grup municipal en diverses fundacions i entitats vinculades a l'Ajuntament de Mataró.

En Pep Manté va ser, des de la seva joventut, una de les persones amb més dimensió humana, cultural, social i política de Mataró. Vitalista, afable i obert a tots els vents, li esqueia d'allò més el vell lema dels humanistes -que també Marx va fer seu- "Res que sigui humà m'és aliè". Així, en Pep va fer de la seva vida un mosaic multicolor en què totes les peces encaixaven en un gran dibuix: el dels valors humans de la solidaritat, la justícia i la llibertat... i emmarcant-ho tot: l'amistat i la bonhomia!

De forma admirable, en Pep Manté feia cap a tot: defensa dels treballadors, dels més febles i dels qui patien injustícia -ara també dels nous ciutadans i ciutadanes-, treball polític i social, solidaritat internacional, activitats culturals i festives... Era un dels protagonistes imprescindibles de les festes de Mataró, en especial de les nostres "Santes": com s'ho feia, en Pep, per tocar a la "banda", posar peus a la "Momerota" i cantar al cor de la Missa de Glòria de Mn. Blanch?!

El nostre company va tenir un paper fonamental en la constitució d'Iniciativa com a veritable "nova" formació política, diferent dels partits clàssics; gràcies a

Pep Manté

la seva implicació des del principi del procés, molts companys i companyes que venien d'altres orígens polítics i socials que els "psuquers", es van adherir a ICV ajudant així a estendre la seva influència i sobretot la seva credibilitat. Com a president local va ser també membre de la Comissió Política Nacional.

En Pep Manté ha estat un exemple de com és perfectament compatible mantenir la llibertat de criteri, l'esperit crític i la multiplicitat d'interessos i d'afectes, sense per això perdre de vista la importància del compromís polític organitzat, posant allò col·lectiu per damunt dels protagonismes personals o de les desavinences puntuals...

L'acte de comiat que es va celebrar el divendres 21 d'agost a "Can Fulló", a Òrrius, va ser un colofó reconfortant per a tots aquells qui l'estimàvem, presents i absents: el compromís, la reflexió i l'alegria van ser compartits, com ell voldria.

ICV APOSTA PER LEGALITZAR LA PROSTITUCIÓ

LA SOLUCIÓ NO POT SER ESTRICAMENT POLICIAL

Cada cert temps, la prostitució acapara l'atenció mediàtica. Encara que, més que la prostitució, el que centra l'atenció són els conflictes que genera en l'espai públic entre veïns, proxenetes, clients i prostitutes.

Dones amb Iniciativa

Iniciativa per Catalunya Verds ja va obrir aquest debat al Congrés de Madrid en l'anterior legislatura i es va tancar amb el posicionament del grup socialista: centrar-se en la lluita contra la tracta de persones amb fins d'explotació sexual. A Barcelona vàrem votar en contra d'una ordenança que pretén posar fi als conflictes que genera l'exercici de la prostitució en l'espai públic a partir de la seva prohibició. Està clar que ni una via ni l'altra acabaran amb un fenomen de múltiples arestes, que protagonitza un col·lectiu

Una regulació de la prostitució des del punt de vista dels drets ha d'abastar la diversitat de formes que pren aquesta activitat, i no només aquelles que són percebudes com a "problemàtiques per a la convivència".

estigmatitzat i en gran part marginat de la vida política i social. A més a més, la seva situació, caracteritzada per una vulneració constant dels seus drets, interessa poc a l'establishment polític, que prioritza solucions policials i d'ordre públic en comptes d'abordar la prostitució amb realisme i valentia i reconèixer els drets de les persones que l'exerceixen.

La situació actual al nostre país és de buit legal pel que fa a la prostitució. A l'Estat espanyol la prostitució no està oficialment regulada ni il·legalitzada. Això suposa que teòricament no existeix intervenció de l'Estat en l'activitat quan aquesta és voluntària, ni la persegueix, ni la reprimeix, ni l'afavoreix, ni la regula des d'un punt de vista laboral. Avui és delictu el proxenetisme, és a dir, l'explotació econòmica de l'intercanvi de serveis sexuals per diners. Des d'ICV defensem la necessitat de posar fi a aquest buit legal. Limitar-se als conflictes que genera en l'espai públic no és una solució -és clar que cal abordar-los- i no definir una frontera entre l'explotació de persones i la prostitució voluntària no afavoreix la situació dels dos col·lectius de persones, en la seva majoria, dones. L'objectiu prioritari per a ICV és la lluita contra l'explotació sexual de les persones i la defensa dels drets de les treballadores i treballadors sexuals. Entenem que cal regular el treball sexual precisament com a via per perseguir l'explotació sexual.

L'objectiu prioritari per a ICV és la lluita contra l'explotació sexual de les persones i la defensa dels drets de les treballadores i dels treballadors sexuals.

Per a ICV és imprescindible que es tingui en compte la veu de tots els sectors socials afectats, particularment dels col·lectius de persones que exerceixen la prostitució.

Altres objectius o perspectives (com la de l'ordre públic) no poden, en cap cas, prevaler sobre aquest. Legalitzar no vol dir considerar el fenomen com a bo. Cal defugir una perspectiva moralista o paternalista. Cal reconèixer la legitimitat de tothom per decidir quina mena de treball vol fer i reclamar que aquest ha fer-se en condicions de dignitat, llibertat i seguretat. I que ningú pot ser privat dels seus drets de ciutadania per exercir la prostitució.

Les competències clau per millorar la situació de les persones que es prostitueixen les té l'Estat: marc laboral, estrangeria i Codi Penal. Una regulació de la prostitució des del punt de vista dels drets ha d'abastar la diversitat de formes que pren aquesta activitat, i no només aquelles que són percebudes com a "problemàtiques per a la convivència" per una determinada part de la ciutadania, ni només aquelles que generen exclusió social. Per a ICV és imprescindible que es tingui en compte la veu de tots els sectors socials afectats, particularment dels col·lectius (avui en dia, notablement organitzats) de persones que exerceixen la prostitució. Qualsevol actuació pública en aquest tema haurà d'anar acompanyada dels recursos econòmics necessaris, sovint, un dels principals obstacles als que s'enfronta qualsevol intent d'actuació en l'àmbit de la prostitució.

AFRONTAR LES DESIGUALTATS ENTRE DONES I HOMES DES DE L'ESQUERRA

Dones amb Iniciativa

Un estudi recent del Centre d'opinió de la Generalitat de Catalunya mostra que les catalanes i els catalans pensem que les desigualtats de gènere a casa nostra són "bastant grans". Hi ha acord en què les quotes de gènere són una solució per augmentar la presència de les dones en els llocs de responsabilitat.

L'estudi "Diferències entre homes i dones en els àmbits familiar, social, econòmic i polític", elaborat pel Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat de Catalunya a partir d'una mostra de 1.483 enquestes, afirma que més de la meitat de la població catalana qualifica les desigualtats existents avui a Catalunya entre dones i homes de "bastant grans" (54,5%). En l'àmbit laboral, la percepció social (més els homes) és que la majoria de les empreses prefereixen homes per cobrir llocs de responsabilitat. Tots dos pensen que les dones han d'esforçar-se més per demostrar la capacitat per desenvolupar un lloc de treball. Coincideixen també en què la situació de les dones és pitjor que la dels homes per trobar una feina, per a les perspectives de promoció professional i per als salaris.

En l'àmbit polític l'estudi mostra que les dones voten més l'esquerra que els homes. La desafecció política no té un perfil de gènere significatiu: dones i homes coincideixen en què la política és menys important que les amistats, la feina i la família. Una mica més de la meitat de les dones i els homes consultats pensen que no poden influir en la política.

Pel que fa a la presència de dones i homes en els llocs de responsabilitat política, tots dos sexes (més les dones) pensen que la principal raó que explica que elles ocupin en menor mesura aquests llocs és que l'organització dels partits està dominada per homes. Entorn al 60% d'homes i de dones no pensen que les quotes de gènere discriminin els homes.

Així doncs, si una majoria social pensa que les desigualtats de gènere són bastant grans, cal reforçar el treball que s'està fent per remoure tots els obstacles que impedeixen una situació d'igualtat entre dones i homes. Si les dones confien més en els partits d'esquerra, cal donar resposta a les expectatives polítiques de les dones, amb més propostes d'esquerra que responguin a les seves preferències, sovint, diferents i específiques. Si les accions positives (com les quotes) tenen un suport social majoritari, cal utilitzar-les.

ICV i Dones amb Iniciativa fa temps que treballen dins i fora de l'organització per tal de reduir les desigualtats de gènere. Avui, totes les mirades estan posades en combatre la crisi mitjançant l'atenció a l'impacte de gènere d'aquesta i la proposta d'estratègies als governs perquè actuïn contra les conseqüències més greus, especialment amb aquells col·lectius de dones en risc d'exclusió social per evitar la feminització de la pobresa. Les nostres propostes van en la línia de reivindicar polítiques que tinguin en compte la precària relació de moltes dones amb el mercat de treball; la pobresa de les dones que no estan al mercat de treball; així com la necessitat d'impulsar accions positives per tal d'equilibrar la participació de dones i homes en tots els àmbits socials.

Vols debatre amb nosaltres o tens alguna proposta? Contacta'ns a través de la nostra adreça de correu electrònic: dones@iniciativa.cat

LA FUNDACIÓ NOUS HORIZONS AMB COLÒMBIA

DESMUNTANT LA GUERRA I CONSTRUINT LA PAU

El passat dijous 17 de setembre la Fundació Nous Horitzons va organitzar una xerrada sobre el conflicte armat a Colòmbia en el marc de la commemoració del Dia Internacional per la Pau, que se celebra cada any el 21 de setembre.

L'acte central, organitzat per la Fundació Nous Horitzons amb la col·laboració de l'Oficina de Promoció de la Pau i els Drets Humans a Catalunya, va formar part del cicle de xerrades que sota el títol "Colòmbia, Desmuntant la Guerra i construint la Pau" ha acostat també la situació que viu el poble colombià a diferents localitats de Catalunya com Lleida, Hospitalet, Reus i Vic.

La xerrada, celebrada al centre Francesca Bonnemaison i presentada pel responsable de Relacions amb Amèrica Llatina d'ICV i regidor de Badalona, Àlex Mañas, va comptar amb la participació del secretari general d'ICV, Joan Herrera, i de tres persones que coneixen amb profunditat i en primera persona aquest conflicte armat que ja té més de cinquanta anys de duració.

La conferència es va iniciar amb la intervenció de Yezid Arteta, colombià, la vida del qual ha transcorregut entre la lluita estudiantil, la guerrilla i la presó. Escriptor de novel·les i de llibres sobre la guerra colombiana, és actualment investigador de l'Escola de Cultura de Pau a la UAB. Arteta va destacar que el conflicte es tracta, a totes llums, d'una guerra oberta i que només l'any 2009 ha provocat més de 700 morts entre militars i guerrillers. Alhora, va denunciar que la guerra a Colòmbia ha provocat el desplaçament de més de 4 milions de persones.

Seguidament va intervenir Jorge Enrique Botero, destacat periodista i escriptor que ha cobert el conflicte com a reporter durant més de 20 anys. Ha estat premiat amb el premi Nuevo Periodismo per la Fundació Nuevo Periodismo, presidida per Gabriel García Márquez. En el marc de la seva intervenció va presentar la tasca impulsada per Colombianos y Colombianas por la Paz, associació de la que forma part i que treballa per la pau i per l'intercanvi humanitari a Colòmbia.

Imatge de la xerrada

En tercer lloc va intervenir Jineth Bedoya, periodista colombiana que treballa actualment al diari de referència del país, el Tiempo, i ha estat distingida amb diferents guardons per la seva tasca, com el Premi Internacional a la Llibertat de Premsa. Jineth Bedoya va acompanyar la seva intervenció d'una extens reportatge fotogràfic sobre les cares del conflicte i va destacar que, més enllà de la magnitud de les xifres, l'actual situació a Colòmbia està provocant situacions dramàtiques a moltes famílies del país.

L'acte es va tancar amb la intervenció del secretari general d'ICV, Joan Herrera, que va destacar el compromís d'ICV per aconseguir la pau a Colòmbia i va denunciar el paper del govern espanyol en el conflicte, amb la contínua venda d'armament al govern Colòmbia d'Álvaro Uribe. Alhora, va reclamar al govern espanyol que pressioni de manera eficaç el govern colombià per acabar amb les constants vulneracions dels drets humans que es produeixen al país.

PRESENTACIÓ DE "PERUANOS EN CATALUNYA"

El passat 28 de setembre es va presentar el darrer quadern de la col·lecció *El Pensament i l'Acció*: "Peruanos en Catalunya. Libro blanco de la inmigración peruana".

A l'acte celebrat al Convent de Sant Agustí hi van assistir un centenar de persones, moltes d'elles ciutadans i ciutadanes originaris del Perú. Hi van intervenir Jaume Bosch, diputat al Parlament de Catalunya i president de la FNH, i els dos coordinadors de la publicació, Miguel Domínguez i Eduardo Atao.

Jaume Bosch va destacar que la publicació respon a la voluntat de la FNH d'analitzar de manera constant la situació de la immigració a Catalunya i va expressar la seva aposta per la cohesió social i el reconeixement dels drets polítics per a les persones que s'han incorporat en els darrers anys al nostre país.

Jaume Bosch, Miguel Domínguez i Eduardo Atao

LA LLIBRERIA

LA CATÁSTROFE PERFECTA

D'Ignacio Ramonet. Icaria Editorial

Un cop immersos en la greu crisi econòmica que estem vivint, és senzill oblidar els motius que l'han provocada i centrar-nos exclusivament a pal·liar les seves conseqüències. Segons Ignacio Ramonet no podem oblidar que aquesta crisi té uns culpables, amb noms i cognoms, i unes polítiques econòmiques que han portat el món a la situació actual.

En el seu darrer llibre, Ramonet s'encarrega de recordar qui i quan es va començar a articular aquest sistema que ara s'ha col·lapsat: des del teòric del neoliberalisme, enumera les successives crisis que han desembocat en la que ell anomena la crisi del segle i les seves conseqüències a escala global.

Ramonet fa un repàs dels darrers 30 anys i descriu els successius fracassos del sistema capitalista, les seves injustícies i les seves negligències i els xocs del sistema amb la democràcia de molts països.

GOMORRA

De Roberto Saviano. Editorial Debate

El llibre de Roberto Saviano suposa un viatge a l'imperi econòmic i al somni de poder de la Camorra. La Camorra napolitana, el Sistema, és una organització criminal empresarial que té presència arreu del planeta, incloses Catalunya i Espanya.

A través de llibre es fa un repàs dels sectors controlats per la Camorra que van des de la indústria tèxtil italiana, la gestió dels residus, la droga o l'especulació urbanística. Paral·lelament, Saviano ofereix un retrat social de Nàpols i els seus suburbis i de com la falta d'esperances, especialment de la gent jove, converteix la màfia en el mitjà dels i les joves per fer realitat els seus somnis de poder, de reconeixement social i de progrés econòmic.

Fruit de les revelacions que l'autor presenta al llibre i la descripció dels diferents clans napolitans i les seves lluites de poder, Saviano ha estat amenaçat de mort i viu amagat sota protecció policial.

SET DIES DE FÚRIA

D'Antoni Dalmau. Fundació Ferrer i Guàrdia

Cent anys després de l'esclat de la revolta antimilitarista i anticlerical coneguda com la Setmana Tràgica a la Barcelona del juliol de 1909, aquesta subversió popular manté una profunda empremta en l'imaginari col·lectiu català. L'origen de la revolta es troba en el conflicte bèl·lic produït al protectorat espanyol del Marroc, motiu pel qual el govern d'Antoni Maura va ordenar la mobilització de 40.000 reservistes. Un cop declarat l'estat de guerra a Barcelona, la revolta va desembocar en l'incendi d'esglésies i convents, amb la destrucció de 80 edificis religiosos, la meitat dels existents a la ciutat; la mort de tres sacerdots i el desenterrament de cadàvers de religioses passejats per la ciutat.

La posterior represió va provocar un centenar de morts, el processament de gairebé dues mil persones i l'execució de cinc penes de mort, entre les quals la Ferrer i Guàrdia. Antoni Dalmau endinsa el lector en una penetrant crònica de la Setmana Tràgica.

ELS ALTRES FETS DEL PALAU

Els darrers dos mesos han vingut marcats per dues notícies en el sector cultural, que han sacsejat la cultura amb intensitats i impactes diferents; que no són conseqüència una de l'altra ni són comparables, però que ens obren interrogants entorn a la cultura i les polítiques culturals.

Pep Altayó
Responsable de Cultura d'ICV

La notícia que porta setmanes omplint pàgines i pàgines de la premsa escrita, de les tertúlies en els mitjans i de diversos manifestos dels sectors culturals, especialment del món de la música i dels gestors culturals, posa en evidència diferents aspectes que voldríem posar negre sobre blanc sobre la política cultural del país i la seva cultura. I ho posem en general, pública i privada, òbviament amb responsabilitats diferenciades i diferents però que en definitiva construeixen col·lectivament el nostre imaginari i patrimoni cultural.

No volem entrar a analitzar detingudament els fets del Palau de la Música Catalana i l'Orfeó Català i senyalar tots els culpables. El temps, les investigacions judicial (que ha d'arribar fins al final en el sentit individual i en el de les responsabilitats de les institucions, si n'hi ha) i política, si correspon, en funció de la investigació judicial oberta ja ens ho diran. Això sí, volem deixar ben clar que hi ha uns culpables i responsables en primera línia i que cal nomenar-los pel seu nom: uns lladres, uns delinqüents. Tampoc podem defugir les responsabilitats individuals de cadascun dels membres dels diferents organismes de la institució. No és la societat catalana i molt menys el món cultural en general qui n'és responsable.

Estem parlant d'un dels patrimonis catalans més rellevants. El Palau és més que un edifici emblemàtic, l'Orfeó és un referent de la societat civil cultural; i en canvi, la seva política ha estat més pensada en la pedra i els grans esdeveniments internacionals que en la cultura del país.

Imatge exterior del Palau de la Música Catalana

Per què aquest fet no s'ha corregit al llarg de la seva darrera història? La política cultural s'està construint, sobretot, donant valor d'excel·lència amb els referents internacionals i grans xifres de públics que no des del compromís i l'objectiu dels interessos culturals públics i socials. Calen direccions artístiques en els equipaments culturals i seguir el procediment, en el seu nomenament, del criteris de bones pràctiques aplicades internacionalment. Les programacions han de ser elaborades amb criteris artístics, per professionals amb criteri, aquesta perspectiva ha d'impregnar a totes les institucions culturals.

Com podem perdre de vista, amb tot el respecte per la institució, quin ha de ser el model organitzatiu, atenent qui el finança? Com es pot acceptar, al llarg de tants anys, una estructura que situava com a president executiu de les tres institucions que aixoplugaven les activitats del Palau de la Música-Orfeó Català en una sola persona? Des d'ICV sempre hem manifestat, i així ho demanava la Lali Vintró quan en va ser membre del Consell General en representació de l'Ajuntament de Barcelona a primers dels noranta, que quan el pressupost d'una institució majoritàriament és públic l'organització i la responsabilitat màxima ha de recaure en aquestes administracions públiques.

Segons sembla, hi havia deutes fiscals i aquest fet no va donar peu a exigir la seva correcció econòmica ni a exigències per solucionar-los. Per què es tracten de forma diferent algunes institucions i determinades patums de la cultura? Les normes i els requeriments per ser objecte d'un ajut no han de ser iguals per a tothom? Ens calen mecanismes de major control i transparència en la gestió pública, que no vol dir més paperassa i més procediments sinó més eficàcia. Podem acceptar, encara que no compartir, confondre la pedra i la referència emblemàtica d'una institució però no podem perdre l'exigència i el rigor; i aquests no es contradueixen amb la confiança.

No ens hem oblidat de la crisi del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA), l'altre fet que ha estat notícia i tema de comentaris aquestes darreres setmanes. Una crisi situada en la pèrdua de confiança i en la manera de fer del president actual. No en una crisi de model.

Un Consell, on els seus membres no han de ser representants de ningú en particular, sense quotes sectorials i sí amb el compromís i el convenciment de debatre, avaluar, informar, aconsellar i dissenyar els criteris de forma col·legiada.

Els interessos de país i l'accés a la cultura han de ser els fils conductors de les polítiques culturals.

El altres fets del Palau ens indiquen el que no hem de fer. Aquestes crisis, unes d'acció i d'altres per omissió, ens han de permetre fixar encertadament de qui és la cultura.

JEV ORGANITZA LA 1a EDICIÓ DEL "TRIFÀSIC FESTIVAL"

Des de Joves d'Esquerra Verda impulsem el primer espai de trobada entre les joventuts polítiques d'esquerra del País Valencià, Illes Balears i Catalunya. La iniciativa que es proposa parteix de la concepció aglutinadora que ens brinda l'Arc Mediterrani. La cultura comuna i compartida és una part que cal recordar per no deixar-la caure en l'oblit.

En l'organització del Festival ens acompanyaran diversos companys i companyes de les següents joventuts polítiques: el Bloc Jove (Bloc Nacionalista per València), Joves amb Iniciativa (Iniciativa del Poble Valencià) i les Joventuts Nacionalistes d'Esquerra (JEN-PSM) de les Illes Balears.

Per això, el Festival comptarà, d'una banda, amb l'organització d'un debat entre un membre de cada joventut política sota el títol: "El Federalisme a debat". La intenció del debat és posar sobre la taula el passat, present i futur comú dels territoris en qüestió i trobar sinergies que ens permetin avançar i progressar de manera coordinada.

D'altra banda, les bandes que actuaran en el concert són Ovidi Twins, pel País Valencià, Oliva Trencada, per les Illes Balears, i Los Senyores de Peláez, per Catalunya. El concert començarà a les 21 hores del dissabte 31 d'octubre, a la Sala Zero de Tarragona (C/ Sant Magí, 12).

AGENDA CULTURAL VAYA VALLA! Gràfica revolucionària cubana, fins al 18 d'octubre. Museu Marítim de Barcelona. – El segle del jazz, fins al 18 d'octubre. CCCB. – Sol, sota el sol. Textos de Francesc Trabal i dir. Artur Trias. Fins a l'11 d'octubre. Brossa Espai Escènic. – Cerdà i la Barcelona del futur, 21 octubre a 21 de febrer. CCCB. – Freqüències: Eugènia Balcells, fins al 29 de novembre. Arts Santa Mònica. – Picasso, fotògraf d'Horta. Instantànies del cubisme 1909. Sala Convent de Sant Salvador, fins al 18 d'octubre i Picasso: retrats dels amics catalans de joventut, Centre Picasso d'Horta de Sant Joan. – Reverberatio, obres de Tom Carr 1974-2009, fins al 29 novembre. Sala d'Exposicions Caixa Tarragona. – Agustí Centelles. El camp de concentració de Bram 1939, d'octubre a gener. Arts Santa Mònica. – Temporada Alta. Festival de tardor de Catalunya. Salt-Girona de l'1 octubre a l'11 de desembre. – GIRAFES, de Pau Miró. Sala Beckett de l'1 al 18 d'octubre. – Teatre Lliure. Nixon Frost, de Peter Morgan, direcció Àlex Rigola (del 17 setembre al 18 octubre). Al cel, un oratori per a Jacint Verdaguer, de N.Comadira, direcció X.Albertí (del 30 de setembre a l'1 de novembre). – Fòrum Internacional sobre l' accés a la Cultura i al Coneixement en l'Era Digital (<http://fforum.net>) Barcelona (del 29 d'octubre a l'1 de novembre). – Homenatge als represaliats "Poètiques de resistència, somnis de llibertat", 14 d'octubre, 21h. Palau Sant Jordi, Barcelona. – Exiliats i desplaçats: víctimes de la guerra civil, de l'1 d'octubre al 19 de novembre, Cambrils.

EL GOVERN ESPANYOL CONTRA TVE

ICV S'OPOSA A LA LLEI DE FINANÇAMENT DE RTVE

En aquest article, el vicepresident d'ICV i senador, Jordi Guillot, analitza els canvis legislatius impulsats pel govern espanyol en el camp audiovisual, canvis que han estat introduïts sense la transparència i el debat públic necessaris.

Jordi Guillot
Vicepresident d'ICV i senador

Amb sorprenents i estiuenques urgències, el govern de José Luis Rodríguez Zapatero ha anat legislant i aprovant importants mesures sobre el sector audiovisual espanyol. El 31 de juliol, el Senat donava llum verda a la nova Llei de Finança- ment de RTVE i el passat 13 d'agost el govern aprovava un decret llei sobre la TDT de pagament. Noves regulacions que modificaran profundament el sector audiovisual espanyol. El problema és que ho faran sense comptar amb un model audiovisual definit.

Els programes electorals del PSOE han anat reiterant el seu compromís que era necessària una Llei General Audiovisual que definís un model i fos punt de referència per a posteriors decisions. Després de 5 anys, i reiterades promeses del govern, encara no s'ha discutit i aprovat per les Corts Generals aquesta imprescindible Llei General Audiovisual. Sense aquesta llei, els parlamentaris caminem a cegues quan legislem sobre el sector.

Un segon compromís era la creació del Consell Estatal dels Mitjans Audiovisu- als, organisme independent que hauria de regular el sector audiovisual. Aquest projecte de llei deu estar dormint en algun calaix i molt em temo que les ganes del govern de crear aquest Consell, són nul·les. Molt millor seguir decidint amb criteris partidistes el desenvolupament del panorama televisiu, fruit de l'avenç tecnològic i condicionat per la crisi econòmica.

Un tercer compromís era una nova Llei de RTVE, aquesta sí que votada el 2006, però que ha rebut una profunda i negativa modificació amb la recent Llei de Finança- ment de RTVE. Excepte amb la Llei de reforma de RTVE, el govern ha abusat de la figura del decret llei per regular qüestions tan delicades com les audiovisuals.

A aquestes alçades, la política televisiva de Rodríguez Zapatero es pot resumir en l'absència de model i la subordinació dels interessos de la televisió pública a la dels operadors privats, lligades deter- minades crítiques no favorables als inter- essos de tots els operadors privats.

Intervenció de Jordi Guillot al Senat, el passat 7 d'octubre

L'absència d'un model de referència és evident. No hi ha llei audiovisual, no existeix un model clar i concret per part del govern sobre quin panorama televisiu es vol construir amb la incorporació de la tecnologia digital. Es legisla parcialment i gairebé sempre amb procediments d'ur- gència i en època estival. Està clar que el govern no té cap interès en obrir un debat polític i social sobre un tema tan transcendent per a la societat. No hi ha cap "extraordinària ni urgent necessitat" que justifiqui regular per decret llei la TDT de pagament. Total, un *pasteleo* legislatiu per afavorir els operadors amics.

Fins a l'aprovació de la Llei de Finan- çament de RTVE creia que compartia amb el govern socialista l'aposta pel lideratge de la radiotelevisió pública en tot el pro- cés de profunda transformació que està comportant la innovació tecnològica en el sector audiovisual. Per això, ICV va votar a favor de la Llei de RTVE del 2006. Una llei que ens ha permès treure RTVE de la seva fallida econòmica, despartiditzar-la i posar-la com a líder d'audiència. Que als tres anys d'haver aprovat la nova llei de televisió espanyola, i amb aquest balanç positiu, el PSOE aprovi amb el suport de CiU una llei de finançament tan lesiva per als interessos de RTVE, és incompreensible des d'un punt de vista d'esquerres.

A aquestes alçades, la política televisiva de Rodríguez Zapatero es pot resumir en l'absència de model i la subordinació dels interessos de la televisió pública a la dels operadors privats.

Veiem com afecta aquesta nova Llei de Finançament al futur de Televisió Espanyola. Primer, s'elimina la publi- ctitat a TVE. Per llei, es fixa un pressupost de RTVE que es limita a 1.200 milions d'euros (el de la BBC és de 3.900 i el de France TV de 3.000 milions d'euros). La figura del contracte programa, que té caràcter plurianual, és la que hauria de definir els límits pressupostaris i la dimensió de la Corporació RTVE.

Fixar els límits per llei, no solament se so- lapa amb el contracte programa sinó que deixa indefensa RTVE, ja que estableix de manera rígida el finançament i dimensió d'unes empreses públiques que actuen en un mercat absolutament canviant. Per llei, es fixa la recaptació d'uns percentatges en els ingressos bruts dels operadors privats de televisió i de telecomunicacions que es destinaran per finançar RTVE. A aquesta mesura s'hi han oposat la Comissió de Mer- cat de les Telecomunicacions i les com- panyies operadores.

En segon lloc, per llei s'impedeix o limita la programació d'esports i cinema. La combinació d'eliminar publicitat i limitar continguts en cinema i esports a TVE és la solució perfecta per als interes- sos de les privades. L'experiència francesa ens ensenya que prohibir la publicitat a la televisió pública no afavoreix els canals privats si aquesta manté les seves quotes d'audiència. Per això, es limita per llei la possibilitat d'emetre pel·lícules i esports, especialment el futbol, a TVE, la qual cosa comportarà la pèrdua d'au- diència cap a les privades i així aquestes podran captar els recursos publicitaris alliberats per TVE. Un dels grans argu- ments del govern per justificar aquesta llei és la possibilitat de veure televisió sense talls publicitaris. Que tots estiguem fastiguejats de l'abús d'espots publicitaris que s'emeten no justifica la seva elimina- ció total a la televisió pública. Hagués estat millor una limitació en la publicitat i criteris respectuosos amb la progra- mació i amb l'audiència sobre el passí de la publicitat, com per exemple prohibir els talls publicitaris quan s'emet una pel·lícula. La publicitat en la nostra socie- tat no solament té un efecte comercial, sinó també un impacte social, cultural... Per això no crec que s'hagi de sostreure a l'audiència de la televisió pública l'emissió total de publicitat.

Estem acostumats al joc polític dels governs de torn amb els operadors pri- vats de televisió, el que ara és greu és que aquests es realitzen a costa de la televi- sió pública. Mai hauria imaginat que un govern socialista carregués d'aquesta manera contra la seva televisió pública. Els efectes d'aquestes mesures amenacen amb el declivi de TVE.

A PEU DE CARRER

7 de novembre de 2009 / CEIP Amistat / Figueres

 ICV **EPM**
d'esquerres i ecologistes de debò

CLARISA VELOCCI I GEMMA CASTANYER

PORTAVEUS DE GENERA

“EL VERITABLE DEBAT DE FONTS EN LA PROSTITUCIÓ ÉS EL DRET DE LES DONES I LA SEVA CAPACITAT DE DECIDIR”

| Entrevista **Marta Ribas**

Les fotografies aparegudes a la premsa aquest setembre han tornat a obrir el debat públic sobre la prostitució al carrer a Barcelona. Què en pensa Genera? És bo o dolent, que es parli de la prostitució?

(Clarisa) El debat en si mateix sempre és positiu. El problema és com s'ha obert aquest cop: s'ha fet a partir d'unes imatges absolutament sensacionalistes, que més que informar han servit per generar confusió.

L'altre problema són les formes d'aquest debat. S'ha confós prostitució amb delinqüència i s'ha centrat el debat en l'ordre públic i en la seguretat. I es parla de regular però només des d'aquesta perspectiva. En canvi, no es parla del veritable debat de fons que, al nostre parer, és el del dret de les dones.

Un dels nostres objectius és generar debat. Però si se'n parla d'una manera seriosa i respectuosa.

Doncs parlem-ne de forma seriosa. Tenint en compte que la prostitució no és il·legal a Espanya, però no té cap regulació de drets laborals que l'empari: el què cal és una regulació? Què hauria d'incloure?

(Clarisa) A llarg termini cal, evidentment, una regulació laboral.

Però en el camí, primer cal treballar socialment per no criminalitzar, per no estigmatitzar, perquè no hi hagi discriminació social de la prostitució i a partir d'aquí ja podríem parlar de regulació laboral de la prostitució. Per a nosaltres no es tracta de regular per regular. Creiem que és un procés social molt més ampli. A més, ara hi ha un context jurídic i sobretot polític que no és l'adient per plantejar regulacions legals. Els lobbys abolicionistes són durs i forts en els partits polítics... no en el cas d'ICV, però sí dins dels partits majoritaris al Congrés.

(Gemma) I per poder fer un debat en profunditat primer cal voler escoltar les afectades principals, les treballadores del sexe.

Per exemple, a la comissió Congrés-Senat que es va crear per debatre aquest tema pràcticament no es va comptar amb la veu de les afectades. I darrerament, els mitjans de comunicació han publicat imatges vulneradores dels seus drets. Però després ni tan sols han vingut a escoltar-les quan elles han volgut donar explicacions públiques en una roda de premsa.

No escoltar les protagonistes també és fruit del discurs paternalista que sempre s'ha mantingut en el tema de la prostitució...

(Clarisa) Hi ha un eslògan que va sorgir dels primers congressos d'activistes a Europa i als Estats Units que era "ni víctimes ni criminals". I continua sent un eslògan de plena actualitat!! És una llàstima... vol dir que no hem aconseguit avançar gens. Aquesta visualització criminalitzadora o victimitzadora de les dones és d'un paternalisme (o maternalisme) que anul·la la seva capacitat de decisió.

Crec que el quid de la qüestió està aquí, com en el cas de l'avortament: si les dones som o no som capaces de decidir. I parlo de dones, perquè són la majoria en aquest àmbit. Si la majoria de treballadors de la prostitució fossin homes no hi hauria cap problema. Es dona per fet que ells decideixen lliurement. En canvi a les dones no se'ns reconeix aquesta capacitat.

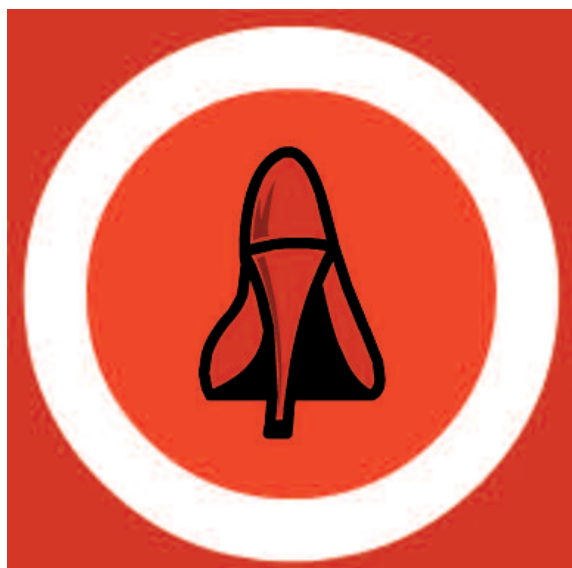
I en el cas de dones immigrades, encara és pitjor. Encara es posa més en dubte que ho decideixin de forma voluntària. No hi ha dades, perquè no hi ha estudis... però en la realitat que nosaltres coneixem és fals que la majoria de dones immigrades que exerceixen la prostitució estiguin en situació irregular. Basar el discurs sobre la prostitució en l'estigma que qui l'exerceix ho fa obligada és falsejar el debat real.

GENERA

Genera és una organització sense ànim de lucre, ubicada al barri del Raval de Barcelona, que busca "la redefinició dels rols socials des d'una perspectiva de gènere" i ho fa a través de la defensa i la reivindicació dels drets de les dones que exerceixen la prostitució.

El seu objectiu és la sensibilització i l'acció política, però parteixen del coneixement de la realitat diària del món del treball sexual. Fan visites periòdiques a pisos, clubs, locals i carrers on s'exerceix la prostitució, però deixen clar que no són una entitat assistencialista.

"No treballem per a les prostitutes sinó per a les dones, però des de l'àmbit de la prostitució". Per a elles és el clar exemple d'un món on encara hi ha molts drets per reclamar i per conquerir.

Amb aquest discurs algú pot pensar que defenseu la prostitució?

(Clarisa) És com en l'avortament i en la defensa del dret al propi cos, i de decidir lliurement sobre ell. Reclamar que es reguli la prostitució no vol dir forçar ningú a exercir-la, sinó garantir els drets a qui vulgui fer-ho.

Em dèieu al principi de l'entrevista que un dels problemes del debat actual sobre la prostitució és que s'ha barrejat prostitució i delinqüència. O sigui, que s'ha posat al mateix sac l'explotació sexual i la prostitució voluntària...

(Clarisa) De fet són situacions completament oposades. Hi ha un punt comú que és l'activitat, però en un cas es fa de forma voluntària i en l'altre en una situació d'esclavatge. No són situacions comparables, ni l'una és la causa de l'altra. A més, la visió que tota la prostitució és explotació sexual crea una situació molt complicada. Criminalitza les que ho fan per decisió pròpia i victimitza encara més les explotades perquè dificulta poder fer una lluita real contra les xarxes d'explotació. És una barreja molt perjudicial i per a nosaltres, del tot irresponsable.

Baixem a peu de carrer: vosaltres treballeu des del Raval. Per tant, coneixeu directament els efectes de l'ordenança del civisme de Barcelona.

(Clarisa) Una ordenança que, de fet, ja és una regulació de l'exercici de la prostitució. Però una regulació que vulnera drets i posa pressió i persecució policial sobre unes treballadores que no tenen un altre marc jurídic on agafar-se per defensar-se. Per tant, encara se les victimitza i se les criminalitza més.

(Gemma) De fet, la persecució i la repressió que viuen certes dones augmenta encara més els conflictes de convivència al barri. I els genera més inseguretat, més problemes de salut i més risc d'explotació perquè augmenta la marginalitat i la clandestinitat en la seva feina.

Quins són els conflictes de convivència que provoca la prostitució al Raval?

(Clarisa) Aquí hi ha conflictes reals i altres que han estat promoguts o buscats per part de certs polítics de la ciutat de Barcelona. I alguns dels que existeixen no són causats per la presència de prostitutes. Perquè quin és el conflicte: la brutícia? Doncs solucionem-la. Però no té res a veure amb les treballadores del sexe al carrer. Elles també volen el carrer net.

El soroll? Les formes? Doncs parlem-ne. Es pot arribar a consensos per millorar-ho. Però la convivència no es millorarà amb sancions ni amb vies punitives.

Podeu llegir l'entrevista íntegrament al web:
www.noushoritzons.cat